

Stympad

En berättelse om vad som kan hända i det vardagliga livet, när Murphys lag verkligen ges fritt spelrum över våra liv.

Personerna

Jag heter Björn Ljungquist, född 1939 och bor sedan 23 år i en bra lägenhet på Redbergsvägen i centrala Göteborg, tillsammans med min hustru Agneta. Vi har varit ihop över fyrtio år och måste sägas ha haft ett gott och bra liv tillsammans. Våra planer var att vi också i fortsättningen skulle ha ett gott liv och efter pensionen kunna njuta frukterna av det. Men vi skulle vänta ut Agnetas pension eftersom hon är åtta år yngre än mig. Vi har också välsignats med en dotter som är gift och har två små underbara döttrar, efterrätten i mormors och morfars liv.

Agneta och jag hade bestämt oss för att vara lite lediga under sommaren och ta det lugnt. Hon hade varit krasslig och haft en del problem med lederna. Dock åtog jag mig att leda några utbildningar på olika fängelser runt om i Västsverige. Agneta som hade varit dålig under hösten, hon hade problem dels med sin reumatism och dels sin hjärtmuskelinflammation. Hon skulle bara vila sig och mina utbildningar sträckte sig bara över vardagarna, så vi förväntade oss en fin sommar.

I oktober skulle jag göra ett större jobb för den Vietnamesiska marinen på deras nya officersskola utanför Saigon, därefter planerade vi att köra mc med några kompisar på Nya Zeeland, för att avsluta med ett par månader i Australien.

Jag har sedan ungdomen alltid kört eller intresserat mig för motorcyklar. För fyra år sedan lyckades jag också få Agneta intresserad av att köra i stället för att bara åka med. Hon fick sitt A-körkort tillsammans med B-kortet, när hon var arton år, men hade aldrig kört ens moped. För att kunna köra mc gick hon ett antal lektioner på en bilskola och blev riktigt duktig. 2004 köpte vi henne en Harley-Davidson 1200 Custom efter att hon under ett år kört på en Yamaha Drag Star.

Vi har kört en hel del mil under åren och trivs med det. Det var därför naturligt att vi valde att delta i Ride Free MC:s Pokerrun, en klubb där vi har flera goda kamrater.

Björns version av "Händelsen".

Lördagen den 18:e juni 2005, var en av årets första riktiga sommandagar. Solen sken redan sedan tidig morgon, från en klarblå himmel. Agneta och jag hade bestämt oss för att delta i MC-klubben Ride Free:s "pokerrun", en mc-aktivitet med hög popularitetsfaktor. Man kör en förutbestämd slinga på ett antal mil och drar ett spelkort hos en funktionär, på rastplatserna. Ett pokerrun brukar ta mellan två och tre timmar och eftersom vädret var så bra, var stämningen på topp. Senare på kvällen skulle vi uppvakta min systerdotters flicka som fyllde 18 år, så vi skulle inte ha möjlighet att vara med på den efterföljande festen..

Ett åttiotal glada H-D bikers hade hörsammat inbjudan och träffades vid Ride Free:s klubbstuga i Skogome. Klockan 11.00 fick vi lösa ut våra startkort och avreste individuellt mot första etappmålet som var Statoiltappen i Kode. Vi drog en klövertia och en spadersexa och ställde kosan vidare mot Stenungsund och Statoiltappen där.

Vid halv tvåtiden hade vi dragit vårt sista kort på Shellstationen i Kungälv och vi hade var sin triss. Agneta i damer och jag hade tior. Händer som kanske skulle kunna ge en liten vinst. Från Kungälv körde vi motorvägen ned till Kärramotet och svängd där av mot Albatross Golfklubb. Vägen dit är backig, smal och kurvig, med andra ord en idealisk mc-väg.

När vi kommit några hundra meter in på vägen, i mitten av en backe upp mot några stallar och hus, stod det en Volvo på vänster sida. Han hade stannat för en häst och

ryttare, varför också jag bromsade in. I ögonvrån ser jag då en blå SEAT Ibiza kommande mot mig, på min sida av vägen. Den kom nästan med "uppställ", ungefär som en rallybil. Jag stannar alldeles i vägkanten, slår av tändningen och ropar till Agneta, som låg ett tiotal meter bakom mig.

– "Släng din cykel och spring".

Anledningen att jag ropade till henne var att bilen verkade komma väldigt fort och jag blev rädd att han skulle köra på henne. Men i stället fortsatte den rakt mot mig och träffade med full kraft min vänstra sida. För ett ögonblick stannade bilen upp, hjulen fortsatte att snurra, utan att få bett i marken. Jag såg min vänstra mc-stövel smulas sönder och lägga sig som en krans runt ankeln. Blodet sprutade som en fontän ur den söndertrasade stöveln och min vänstra vad trycktes in i den glödgheta bakre cylindern. Hettan brände bort en stor bit av skinnet i byxan och grillade sönder ett rejält stycke kött. Jag kunde känna lukten av det sönderbrända benet, men kände ingen smärta.

Så bet hjulen på bilen i asfalten igen och bilen gjorde ett skutt framåt. Vände min 400 kilo tunga motorcykel 180° och slungade iväg mig fem – sex meter ned i diket intill vägen. Sedan fortsatte bilen ned i diket och airbagen löste ut.

I diket har jag antagligen tuppatt av en liten stund men kvicknade efter ett tag till igen. Jag upptäckte att en karl hukade sig ned vid mitt vänstra öra och sade:

– "Jag är läkare och såg hela olyckan. Jag har ringt 112 och jag ställer upp och vittnar om hur olyckan gick till. Jag såg alltihopa".

Därefter reste han sig och gick. Själv plockade jag upp min mobiltelefon ur den högra bröstfickan på min mc-jacka, knappade fram numret till 46:an Christer Falkeborn, en god kompis och medlem i klubben Ride Free MC.

– "Christer", sade jag när han svarade. "Du får ordna så att någon kommer och hämtar min cykel, för jag är påkörd. Du får nog hjälpa Agneta också för hon är nog chockad".

Sedan beskrev jag var olyckan skett, innan jag åter tuppade av. Nästa gång jag vaknade till sans hade Polis, Ambulans och Räddningstjänsten kommit. Jag fick en lugnande och smärtstillande spruta och en polis propsade på att jag skulle blåsa i hans alkotest. Jag försökte svara, men kunde inte dra in luft i bröstet. I samband med det tror jag att jag svimmade igen. Senare visade det sig att ett antal revben på vänstra sidan brustit och att jag fått en kraftig hjärnskakning.

Några killar från Räddningsverket noterade min belägenhet och tog hand om mig. En uppblåsbar bår plockades fram och jag blev lagd på den. Jag såg Janne Axelsson och Lennart Johanneson från Ride Free MC och förstod att min motorcykel skulle bli omhändertagen på bästa sätt. Några rejäla ambulanskillar i räddningsverkets färggranna uniformer bar in båren i ambulansen och när jag förvissat mig om att Agneta också var med i den, föll jag åter in i medvetslöshet.

Agnetas version av "Händelsen" och dagarna därefter.

Jag börjar med hur jag upplevde situationen efter det att vi satt oss i ambulansen. Björn ligger på en bår där bak och jag sitter bredvid chauffören i framsätet. Killen som kör ambulansen är faktiskt en mycket duktig chaufför och det slår mig hur dåligt folk ser en ambulans. Flera gånger måste vi nästan sitta i framsätet på bilen framför för att bli upptäckta. Vägen känns fruktansvärt lång och ambulansföraren försöker prata med mig om allt möjligt. Frågar bland annat om vi tillhör en klubb där man slåss? Konstig fråga, men jag hörde kanske fel.

I ambulansen får jag våra bilnycklar av chauffören. Dom hade ramlat ur hans ficka och någon hade plockat upp dom. Senare märkte jag att själva startnyckeln var borta, så jag fick beställa en ny på Toyota.

Jag hör hur Björn frågar om jag är med i ambulansen. Han talar om att han nu har väldigt ont. Jag börjar skaka igen trots att jag har flera filter på mig. Vi kommer in till akuten där det står flera sköterskor och tar emot. När jag ser Björn på båren börjar jag återigen att gråta, han är alldeles askgrå i ansiktet. Sköterskorna tar hand om honom och snabbt försvinner han in i ett rum. Ambulansföraren sätter mig i något som heter anhörigrum och frågar om jag vill ha något att dricka.

– ”Dricka, jag är inte törstig jag vill in till Björn” svarar jag..

Ambulansföraren går i väg och jag känner att paniken kommer och jag börjar skaka igen. Varför har jag mina stövlar i handen?

Föraren kommer tillbaka med varm blåbärssoppa och jag dricker. Folk kommer ut från rummet där Björn tagits in och säger att han omedelbart måste till röntgen. Flera ambulansförare kommer in och frågar hur jag mår och att jag kan vara lugn för Björn är i säkra händer. Jag fryser så förfärligt och känner att jag vill svimma. En av killarna sätter sig bredvid mig och jag blir lugn. Han lovar att en sköterska skall komma snart och går.

Det kommer in fler akuta fall, ett med en person som man kan höra att han är skitfull. Gud som han skriker och så hör man systemens snälla röst, att han skall lugna ner sig. Klockan kryper fram och efter en evighet kommer en sköterska ut med en platsäck. Hon berättar att de klippt av Björn kläderna och plockat ur sakerna ur hans fickor. Hon berättar att det tar lite tid på röntgen och ber mig sitta kvar.

En stressad sköterska kommer in och sätter sig ner för att trösta mig men samtidigt som det kommer nya fall in med ytterligare halvpackade män, försvinner hon. Jag behöver gå på toaletten och lämnar motvilligt rummet, ifall de kommer någon och säger att jag kan komma in till Björn.

Tiden går och ingen kommer. En sköterska i gröna kläder kommer ut från rummet där de tog in Björn och meddelar att han tagits in på operation och att hon inte vet något mer just nu. Men tillägger att det kommer folk som skall ta hand om mig strax.

Så mycket jag hinner tänka. Kanske måste han stanna på sjukhuset en vecka, tills allt är på plats och gipset sitter riktigt. Det går säkert att flytta kurserna en vecka framåt. Självklart kan jag köra honom till utbildningarna sedan, så det fixar sig nog. Varför kommer ingen och säger att det är klart, klockan är ju snart halvfyra.

Nu kommer en sköterska och säger att vi skall gå till en avdelning som heter CIVA. Jag har ingen aning om vart vi är på väg där jag går i mina nya MC-byxor släpande på en stor säck med Björns sönderklippta kläder i och hans plånbok och nycklar i mina stövlar. Jag följer sköterskan och vi åker uppåt i en hiss. Ringer på en klocka och det kommer en ny sköterska som tittar förvånat på oss. Sköterskorna talar med varandra och hon inifrån CIVA säger ”Här är helt fullt vi har inga fler platser”. Efter en del koll så verkar det ändå som om Björn skall till denna avdelningen, när han är färdigopererad.

Jag blir anvisad att sitta i ett nytt anhörigrum och en sköterska kommer fram och frågar hur jag mår. Nu storgråter jag och undrar var jag befinner mig och när hon tror att Björn skall komma. Nu får jag klart för mig att jag blivit hänvisad till Centrala Intensiv Vårds Avdelning. Varför skall Björn komma hit han var ju inte så allvarligt skadad? Sköterskan ber mig sitta ner och jag kan inte sluta gråta. Sköterskan som

öppnat när vi kom ombeds att ha koll på mig och jag börjar inse att det här är nog värre än jag först trott.

Jag bara gråter och vid halvfem kommer sköterskan in och frågar om jag inte har någon jag kan ringa till som kan komma och hämta mig.

– Jag vill inte hem, skriker jag desperat. ”Jag vill träffa min man och varför dröjer det så länge”

Hon förklarar att det kommer att ta ytterligare ett par timmar eftersom han är allvarligt skadad. Allvarligt skadad, jag tror jag svimmar. Det blir kaos i huvudet. Varför har ingen sagt något under hela denna långa tiden som jag väntat? Jag kan inte ringa Susanne hon är ju i Falkenberg, jag har ingen i hela världen som kan komma hit det är ju lördagskväll.

Sen slår det mig att min väninna Ing-Britt arbetar till fem, jag ringer henne när hon slutat. Jag börjar ringa strax efter fem men hon är inte hemma. Jag ringer och ringer och plötsligt svarar hon och jag berättar. Hon lovar komma och jag sätter mig helt apatiskt och fattar ingenting.

Plötsligt finns Ing-Britt där och på något vis släpper jag allt och bara klappar ihop. Ing-Britt ser till att vi kommer hem och jag talar om för sköterskan att jag bara skall åka hem och hämta Björns snarkapparat och hjärtmedicin. Vi åker hem och jag har fortfarande inga stövlar på mig.

Väl hemma vill jag bara snabbt få bytt kläder och ta med vad som behövs till Björn och åka tillbaka. Plastsäcken med Björns blodiga och sönderklippta kläder ställer vi ut på balkongen i hörnet bakom dörren. Ing-Britt har ringt efter sin väninna Yvonne, som kommer och hämtar oss. Under tiden vi åker tillbaka till sjukhuset försöker jag förstå, men jag får inga klara tankar. Innerst inne hoppas jag att de har fixat allt när vi kommer tillbaka. Att jag kommer med snarkapparat precis i rätt tid och att de tycker att jag varit duktig som tagit med mig Björns medicin.

Klockan är nu knappt sju när vi ringer på klockan utanför akuten, för att bli insläppta. Vi sätter oss i samma rum och får kaffe. Tiden går Ing-Britt tröstar mig så gott det går och varje gång dörren hörs tror jag att det är Björn som kommer. Under hela tiden rullas hela olyckan upp för mitt inre och jag vågar inte ens tänka på hur det skall bli när jag skall sova.

Vid niotiden frågar vi sköterskan varför det dröjer och vi får då veta att det är mer än allvarligt och att det tar tid, kanske några timmar till. Nu inser jag att jag måste ringa till Susanne. Jag som hade tänkt och ringa henne när allt var klart för att hon inte skulle bli orolig och lite arg. Jag vågar snabbt sätta på mobilen för att få fram numret till landet och Mats svarar och lämnar över luren. Hon blir alldeles ifrån sig och börjar gråta. Gud så svårt det är och hon lovar komma tidigt nästa morgon. Sedan ringer jag Anne. Kunde hon vara snäll och ringa Mia vi hade ju planerat att åka till Lottas kalas på eftermiddagen och hon undrade säkert varför vi inte dykt upp.

Vi väntar och väntar och så kommer Björn äntligen upp, med slangar och massa andra saker på sig. Han sover djupt, jag konstaterar att skägget är kvar. Han hamnar på en sal med tre andra personer och Ing-Britt och jag får gå in. Gud så hemskt det är att inte kunna fråga honom hur han mår.

Förutom alla slangar och apparater runt omkring och dessa stora järnställningar som sitter fast på Björn ser han så fin ut. Det syns inga skador i ansiktet och bägge armarna ligger utanpå täcket. Jag tar på honom och smeker hans kind och viskar att jag älskar honom och att allt skall bli bra. Jag försöker att inte gråta i fall att han hör mig men det är svårt.

Det ligger en gammal man till höger om Björn och på andra sidan vaknar en yngre man. Han är högljudd och vill att man tar bort alla saker som finns på hans kropp för han måste ut och röka. Det fattar väl alla att han inte bara kan sitta på detta dårhus utan röka, skriker han. Personalen försöker lugna ner honom, stackars personal hur orkar dom.

Det kommer en narkosläkare som vill tala med oss och vi går ut i anhörigrummet. Där är hon väldigt tydlig och talar om att Björn är allvarligt skadad och att det är mycket kritiskt. Läkarna vet inte om de kan klara benet och han har svåra skador på skelettet. Operationsteamet har skruvat ihop bäckenpartiet på honom utifrån och försökt att stoppa allt blodflöde.

Jag försöker förklara för läkaren att Björn måste ha sin snarkapparat och att han har sin hjärtmedicin. Jag har gjort det flera gånger under kvällen men ingen vill lyssna på mig. Nu gråter jag och undrar varför man inte tar mina ord på allvar. Läkaren försöker förklara att inget av dessa saker har någon betydelse i detta läget. Just nu försöker man se till att Björn skall överleva. Hon är inte klok tänker jag, Björn sa ju att det bara var benet som var av och ambulansföraren sa att foten var av vid hälen. Har dom verkligen koll på läget.

Jag kan inte sluta gråta och Ing-Britt gör allt för att få mig lugn. Läkaren säger att vi inget mer kan göra, utan bör åka hem och lovar att ringa om något skulle inträffa. Så går hon. Inträffa, fattar hon inte att min Björn kanske kommer att dö och så vill hon att jag skall åka hem. En sån himla klippt frisyr hon har tänker jag medan Ing-Britt sakta tar mig ner till en taxi och så åker vi hem. Ing-Britt har lovat att sova hos mig.

Jag bestämmer mig för att gå ut med ett mejl, till alla vänner och bekanta och sätter på datorn. Säkert undrar alla som var med på Pokerrunnet hur det gått för oss. Datorn krånglar och jag kommer inte ut på hotmailen. Tårarna rinner ner i tangentbordet och känner paniken komma och börjar istället leta efter Björns mobil ifall någon har ringt. Så trycker jag fel pin kod och telefonen dör. Varför jävlas allt med mig? Jag känner mig så oerhört ensam och skulle bara vilja skrika rätt ut men behärskar mig, för det kan ju höras till grannarna. En annan gång hade jag gjort detta när jag hade ont i hjärtat och flera grannar kom och Björn blev så generad.

Just då kommer Ing-Britt tillbaka med sina nattgrejor. Jag får en lugnande tablett av henne och en insomningstablett klär av mig och går och lägger mig. Snälla Ing-Britt sitt bredvid tills jag somnat. Jag drömmer inte om något utan sover gott.

19 juni

Jag vaknar tidigt klockan visar att hon är strax efter 0600, jag hör hur Ing-Britt sover. Hon ligger ovanpå Björns säng. Här ligger jag och kan inte fatta vad det är som hänt, hur gick det till, har jag bara drömt? Tämligen omgående kommer mitt huvud och min kropp ihåg allt. Det far som en film genom huvudet på mig, jag börjar skaka och det kommer konstiga ljud ifrån mig. Plötsligt står Ing-Britt där i sitt nattlinne och hon faller på knä och bara håller om mig. Hon säger massor av tröstande ord och hon försäkrar mig att telefonen inte ringt.

Jag går upp och ringer till sjukhuset och svaret jag får är att läget är kritiskt och mycket alvarligt. Jag får komma dit så fort jag kan, inga problem. Ing-Britt stökar i köket och jag börjar förbereda mig på att möta Susanne. Kommer hon att vara arg och varför ringde jag inte henne tidigare? Tänk om Björn hinner dö innan hon får träffa honom? Jag fattar inte att jag skakar så och ont har jag i kroppen, huvudet värker och jag känner igen trycket över bröstet. Snälla Gud ge mig styrka, ber jag där jag sitter på toaletten och hör hur Susanne kommer in genom dörren. Vi kramas och

hon är inte arg. Vi gråter tillsammans en mycket kort stund och äter lite frukost. Ing-Britt lämnar oss och säger att hon finns när vi behöver henne.

Susanne blir mycket praktisk och vill göra en massa saker men jag vill åka till sjukhuset. Hon får mig att inse att vi faktiskt måste ordna med ett och annat innan vi åker. Jag berättar att jag försökt komma ut på datorn och att jag sabbat pin-koden på telefonen. Med några telefonsamtal ordnar hon så att vi kan komma hem till en människa som bor bakom Redberget och hon fixar så att vi får en ny pin-kod på Björns telefon.

Under tiden som Susanne gör allt detta pratar jag på om allt och att vi bland annat måste ringa Handelsakademin och meddela vad som hänt. Hur skall det gå för kans kurselever, flickorna i Lindome och vem kan ta över där Björn slutat. Björn som hade planerat att ta med sig så dom skulle grilla nu till midsommar. Kanske jag kan göra det tillsammans med Johan Jag skall prata med Björn om detta så blir han säkert glad. Fängelsevakterna måste ju kunna släppa in mig jag är ju Björns fru! Jag måste försöka få tag på någon på Akademin dom har ju inga reserver för Björn.

Allt bara snurrar runt och jag behöver kräkas. Susanne får tag på Björn Lager och Johan och ger dem information om vad som hänt på ett mycket proffsigt sätt. Tiden går och vi har inte kommit i väg ännu. Jag tycker allt tar sådan tid och jag ber att vi skall strunta i mailen men Susanne insisterar på att det är lika bra att få det gjort. Gud vad jag tycker hon är omständlig och tar lång tid på sig. Susanne sätter sig vid datorn för jag klarar inte av det, kan inte sluta skaka, och vi författar ett mail tillsammans som går ut.

Mailet skickat kl 09.31,42 (finns sparat)

Igår middags blev Björn påkörd av en omkörande bil på Hisingen (någonstans nära Albatross GK). Han ligger nu på Intensiven på Sahlgrenska. Agneta körde strax bakom och blev vittne till det hela. Det hela kommer dessutom att bli en rättssak.

Efter 6 timmars operation säger läkarna att det kommer att gå bra även om pappa sannolikt kommer hem med utan det ena benet och med skada i bäckenet. Han är nedsövd. Mamma är mycket chockad. Pappa vet inte själv hur illa det är

Jag ber er därför alla att med frågor och annat ta kontakt med mig –Susanne-dottern och inte med mamma som inte orkar med det just nu.

Inga besök på sjukhuset är tillåtna. Hemma behöver familjen mest av allt lugn och ro att smälta detta.

Tack för er förståelse.

Susanne Hydén (&Agneta)

Jag nås på hyden@hundraprocent.com eller mobil 0736-580090

Klockan är nästan 10.00 när vi äntligen kommer i väg till sjukhuset. När vi kommer upp till CIVA har man flyttat Björn till ett mindre rum (endast 2 personer). Han ser oss när vi kommer in genom dörren. Lyckan bara strömmar genom mig när jag ser att han ser mig och jag tänker på den dumma narkosläkaren som sa att han höll på att dö i går natt. Vi kramades och jag viskade fina ord i örat till honom att allt skulle ordna sig, som svar kramade han min hand. Sköterskan som heter Ulrika visar oss

en lapp hon hade skrivit, där Björn har försökt att fråga henne om hur allvarligt skadad han var (jag sparar den lappen).

Usch vad hemskt det ser ut med alla slangar som sitter i honom och han har en tjock slang genom halsen så vi kan inte prata med varandra. Men han håller mig så hårt i handen och rätt som det är somnar han. Lika fort som han somnar vaknar han upp och har fruktansvärt ont. Sjuksköterskorna ökar på medicinen. Jag vill bara vara där och klappa honom och lägga kalla saker på hans huvud så febern går ner.

Det ligger en väldigt sjuk man bredvid Björn, han är otroligt mager och han har också massa slangar överallt. Nu på eftermiddagen kom en kvinna till honom. Just som hon kom hände något och vi fick alla gå ut i det lilla rummet. Ute i korridoren var det en massa folk som grät och höll om varandra. Vissa satt på golvet och jag förstod att någon måste vara nära att dö.

I det lilla rummet satt vi som var där alldeles tysta alla med nervtrådarna längst ut för att snabbt kunna komma ifall det rörde ens egen anhörige. Susanne blev hungrig och gick och köpte något att äta, jag ville inget ha. Efter en lång väntan fick vi komma in igen. Björn hade kräcks och personalen hade försökt flytta honom och det hade gjort så ont.

Journalhavande läkaren kom in och sa att vi under måndagen skulle få möjlighet att träffa överläkaren som då kunde ge oss besked över läget. Jag frågar varför han har så många stora metallställningar fastskruvade och varför dom satt där. Svaret jag fick förstod jag inte, men Björns kropp var så trasig inuti att de varit tvungna att försöka dra samman den så att inget därinne flyttade på sig. Vi som bara trodde att det var foten Björn och jag.

Det blir avlösning och ny personal går på och vi presenterar oss för varandra. Under tiden blir Björn ännu mer orolig och han får mer smärtlindring och nu bestäms att han även skall få sömnmedel. Personalen tycker vi skall gå hem och lovar att ringa om det skulle vara något och vi fick lov att ringa så ofta vi ville.

Vi tog spårvagnen hem och köpte kinesmat och satt sedan på balkongen och åt. Jag berättade för Susanne hur olyckan gått till och hur rädd jag varit att Björn skulle dö ifrån mig. Susanne berättar hur hon upplevt vårt förhållande och att hon ibland känt sig utanför, att vi egentligen alltid levte vårt liv först. Det kändes svårt att höra det och riktigt allt förstod jag inte. Kanske det blir så här när något så fruktansvärt inträffar som det nu gjort. Hur som helst så tyckte hon att vi klarat ut detta och att vi numera levde i en fin harmoni. Hon var mycket lycklig över att ha oss som både föräldrar och mormor och morfar.

Susanne sa att hon var lycklig över att det inte var jag som blivit påkörd och hur hon inte ens vågat tänka tanken på om vi båda suttit på samma cykel. Pappa har så mycket mer kropp att ta emot med och jag var bättre rustad för att klara av den uppkomna situationen, förklarade hon.

Innan vi skulle gå och lägga oss ringde vi till sjukhuset och frågade hur det var. Fick veta att Björn fått mer smärtlindring och ett djupare sömnmedel för att slippa alla svåra smärtor och att han nu också var motoriskt orolig. Febern hade stigit något och de var inte nöjda med blodtrycket. Hur svårt det är att höra sådant i telefonen och inget kunna göra. Tungt känns det och så onödigt.

Jag frågade om Susanne ville sova i sin pappas säng och hon nickade och kröp ner. En liten tös som i en vuxen kvinnas kropp sniffade in sin pappas doft från hans lakan och med tårar i ögon förklarade sin kärlek till oss båda. Senare kunde jag höra tysta snyftningar. Minnen dök upp hos mig från det att hon var liten, det var ingen

skillnad bara storleken och fingrarna i munnen och att hennes pappa då hade varit tvungen att åka till jobbet.

På natten drömde jag om olyckan och det var fruktansvärt. Jag vaknade kallsvettig och visste inte riktigt var jag var och återigen började jag skaka. Tassade in till Susanne i hopp om att hon kanske var vaken men hon sov. Försökte behärska mig, bad Gud om hjälp och slutligen somnade jag om.

20 juni

Jag vaknade av att jag var orolig och ringde därför till sjukhuset med en gång. Himmel så trevliga dom är och konstigt nog har dom alltid tid för alla mina frågor. Natten har varit besvärlig för Björn och läkarna är väldigt bekymrade, febern stiger och han har svårt att andas. Jag försöker förklara att det kanske skulle hjälpa om han fick sin snarkapparat, men de tror inte det. Nu på förmiddagen skall Björn röntgas så det är ingen större idé att vi kommer upp för vi får inte vara inne under tiden. Sedan måste dom också försöka vända honom och det tar mycket kraft från Björn och tid för personalen. Tungt lägger jag på luren och känner mig så liten och så olycklig. Min Björn, varför, varför. Jag gråter stilla och för att inte väcka Susanne, men hon har hört allt och kommer in i teve-rummet och vi sitter länge och bara håller om varandra.

Efter samtalet beslutar Susanne att vi då kan göra en del praktiska saker nu när det blivit vardag. Hur orkar hon, tänker jag och ser att hon är lika trött som jag. När hon sedan ringer är hon så fruktansvärt proffsig som om det var någon annan person som hon inte känner som det gäller. Susanne ringer till försäkringsbolaget och vi får veta att dom vill ha alla kläder som Björn haft på sig och båda våra hjälmar.

Vi ringer sedan till polishuset och får tala med den polisen som fått ärendet på sitt bord. Ärende tänker jag och börjar gråta. Här ligger min man svårt skadad och hos polisen är han ett ärende. Polisen lovar att faxa över en kopia av polisrapporten hem till oss när den har blivit utskriven. Hur lång tid det kan ta visste han inte men kanske en vecka det var ju midsommarveckan och många hade semester.

Susanne ringer till HD-butiken och får veta att Björns cykel har blivit bärgad dit och att min cykel finns hos Ride Free. Jag ringer till en annan kompis och berättar och han blir så chockad att han bara säger "fan" hela tiden. Jag ber om hans hjälp som advokat och mitt i allt fan så svarar han självklart.

– Jag skall ge den f.. hans beskärda del. Nej förresten jag är ju försvarare det går ju inte, jag kan ju inte hjälpa någon som gjort Björn illa men jag skall ta reda på vilken åklagare det blir. Ring mig om det är något.

Innan vi lägger på så hör jag,

– Fan också, helvete fan, fan det är inte klokt Hej då.

Nästa samtal blir att ringa till mamma och pappa och dom blir alldeles chockade men lyckliga över att jag lever och att Björn inte dött. Dom hade läst i GP på söndagen och Sven och Miljård hade ringt och frågat om det var Björn men mamma hade svarat att det var det nog inte eftersom hon inget hört från oss. Just nu slår det mig att Ing-Britt haft bråttom att lämna tidningen till Emma och Johan, hon hade naturligtvis läst notisen. Mamma berättar att bilföraren hade blivit av med sitt körkort på platsen. Jaha! Jag lovar mamma att hålla kontakten med henne och pappa men att jag inte orkar med alla andra. Jag känner att hon förstår. Jag lägger en lapp i brevlådan till Emma o Johan att jag gärna vill ha tillbaka GP om dom inte hunnit slänga den.

Susanne börjar bli hungrig och fixar något som jag äter och vi åker sedan till sjukhuset.

Björn sover när vi kommer och jag känner kärleken strömma genom mig för att jag återigen kan få ta på honom och att han lever. När jag kommer närmare ser jag hur han har blåmärken på hals, armar och när jag lyfter på täcket är hela hans kropp alldeles blå-svart-lila. Sjuksyster Ulrika kommer fram och berättar att Björns revben är brutna men just nu är det, det minsta bekymret.

Jag lyfter ytterligare på täcket som skymmer den hemska metallställningen som sitter fastskruvad runt magen och benet och ser då att blåmärkena fortsätter ner över låren och benen. Men Herregud hur ser pungen ut? Jag blir helt förskräckt. Den är stor som en handboll och lika hemsk i färgen som resten av kroppen.

Jag ber Marie, en undersköterska om ett litet lakan. Hon tittar oförstående på mig och säger:

– Litet lakan?

– Jag måste ha ett litet lakan så jag kan lägga om Björns pung”, svarar jag.

Marie kommer fram och tittar och säger men det känner han inte av. Mycket behärskat förklarar jag för henne att Björn alltid haft besvär med att det är för tätt mellan låren och pungen och därför behövt ha tyg däremellan. Nog fanns det väl i alla fall ett örngott jag kunde få att lägga där. Utan att blinka kommer Marie med ett lakan och jag lyfter mycket försiktigt upp pungen och gör en vagg av örngotten, placerar pungen där i och lägger ner den mellan låren. Tittar upp på Björn och ser att han i sitt omtöcknade tillstånd, ser ut att tycka att det blir skönt. Jag klappar honom på kinden och ger honom en kyss och viskar i hans öra att nu är Susanne och jag här hos honom. Han tittar upp och jag tror att han känner igen mig.

Vis av vad Susanne sagt till mig om att inte få vara delaktig bestämmer jag att nu måste jag tänka på att ge Susanne lite plats att få rå om sin pappa. En kvinnlig läkare kommer in samtidigt och hon vill gärna tala med mig. Vi går ut i det lilla rummet och hon kommer att säga något jag inte vill höra. Det ser jag på henne. Vi sätter oss ner och jag stålsätter mig för att kunna ta emot hennes budskap.

– Som du säkert vet, börjar hon. Så är din make mycket svårt skadad och det har tillstött några komplikationer som inte är så bra. Björn har fått lunginflammation, febern stiger, pulsen är för hög med tanke på hans tidigare infarkter och det har börjat komma vätska ur näsan.

För varje sak hon säger upprepar jag det för att komma ihåg så jag kan berätta det för Susanne. Jag bestämmer mig för att ställa den frågan jag aldrig ens tänkt att behöva göra.

– Kommer han att överleva?

– Chansen är inte speciellt stor”, får jag till svar.

– Men han ser ju inte ut som om han skall dö”, säger jag till henne medan tårarna strömmar ner för mina kinder.

Hon tar min hand och talar om att smärtlindringen hjälper honom att slippa plågor

Det är då blixten slår ner i mig och jag kommer ihåg att vi lovat varandra att inte låta oss bli ett vårdpaket om något skulle hända. Jag frågar återigen vad det värsta är som kan hända förutom att Björn bara ligger där och dör. Läkaren förklarar att om det finns en skada i huvudet kan det uppstå saker som de just nu inte kan säga någonting om. Nu säger jag det till henne så stadigt som min kropp och framför allt rösten tillåter.

– Vi har lovat varandra att inte bli något vårdpaket och vi har skrivit testamente och gjort allt klart. Vårt enda barn, dottern som finns där inne, vet allt och vi har visat

henne var alla papper finns om det skulle hända oss båda något. Jag vill inte att ni ger Björn några livsuppehållande saker”.

Hon håller mig fortfarande i handen och nickar.

– Vi tar en sak i taget, säger hon. Först skiktröntgen så vi vet, därefter beslut om åtgärder.

Hon reser sig upp och visar att vi talat färdigt men går inte utan väntar tills jag rest mig ur stolen. Då tar hon mig om axlarna medan vi går mot Björns rum och frågar hur länge vi varit gifta. Jag berättar att vi träffades 1965 i augusti på min mammas födelsedag men att vi kom ihop den 13 december och att vi haft ett fint och rikt liv tillsammans. Jag talar rätt fram eftersom jag inte kan vrida mig och känner mig plötsligt så oartig mot henne och vrider mig loss samtidigt som jag förklarar att jag är stelopererad i nacken. Hon ler klappar mig på kinden och säger att vi ses.

Jag går in till Björn och ser att han och Susanne håller på med ett papper. Susanne visar mig samtidigt som Björn sträcker ut sin arm efter mig en bild på ett huvud där någon ritat en ring bak i huvudet. Susanne förklarar att pappa har visat att han har ont där. Gud ge mig kraft, tänker jag och kramar min mans hand och böjer mig ner och kysser honom.

Under hela tiden som Björn legat på CIVA har han slängt med högerbenet fram och tillbaka och viftat med armarna och försökt att peka på något. Nu gör han det igen och jag försöker följa hans blick och riktningen på armen. Då ser jag hans blåa snarkapparatsväska och försöker förklara att den står där men läkaren måste först få veta all fakta om den innan han kan få använda den. Björn blir irriterad och skjuter bort mig. Någon grå elektrisk apparat som är kopplad till Björn börjar tjuta och blinka. Ulrika kommer omedelbart och börjar kolla läget.

Gud vet vad som håller mig uppe men jag känner mig svimfärdig. Susanne börjar prata med Ulrika och frågar om det finns någon hjälp för mig som varit med i olyckan. Ulrika blir alldeles ifrån sig eftersom hon inte viste om att jag också körde. Självklart det finns en kurator. Hon ringer och får kontakt och inom en liten stund står en liten person där och presenterar sig som kurator. Vi bestämmer att träffas nästa dag och det känns skönt.

När vi åter kommer in till Björn sover han och Ulrika förklarar att hon tror att vi kanske möjligen kan oroa Björn när vi är där. Han vill helt enkelt inte vara där och förstår inte varför han har så ont och det ger negativa effekter på honom. Hon föreslår på ett mycket diplomatiskt och bestämt sätt att vi skall gå hem och ta hand om varandra så skall hon sköta om Björn för oss.

– Ni får ringa så mycket ni vill och skulle det bli någon förändring så ringer vi bums, säger hon samtidigt som hon öppnar dörren ut till korridoren.

Därute finns nu några av de personerna som varit där i helgen och jag känner igen vissa av dem. Dom ser inte så ledsna ut. Jag säger hej och tänker deras mamma kanske klarade sig och Susanne och jag går hem. Vi hyr en film, ”Himmeln kan vänta”, och bestämmer att ta vägen om Halta Lotta och antingen äta där eller ta med mat upp.

Jag vill berätta för Lasse och dom andra som jobbar på krogen, innan ryktet börjar sprida sig i kvarteret. Lasse blir helt chockad och jag ser att han är på vippen att börja gråta, tur att det finns fler kunder. Vi tar med oss maten upp och tittar på filmen. Jag har sett den förut tillsammans med Rodhe. Vi åkte in en kväll till Jönköping och såg den, en riktigt bra film. Susanne ville se den för att kanske äntligen kunna börja gråta.

Precis när vi satt oss ner för att äta ringer Mats och säger att Victoria vill tala med sin mamma. Victoria bara gråter och vill att hennes mamma skall komma hem och hon tror inte att hennes mamma älskar henne och är verkligen ledsen. Jag ser hur Susanne kämpar med sin egen gråt och jag blir så väldigt in i helvete arg på Mats som är så fruktansvärt psykologisk och bevisar att han inte kan hantera situationen den här gången heller. Jag skall inte ens belasta mig med allt dumt han lyckades åstadkomma när Björn fick sina hjärtinfarkter.

Efter ett långt och mycket fint samtal från Susanne lugnar Victoria ner sig och Susanne lovar att både hon och mormor kommer hem i morgon och då skall även mormor sova över. Susanne darrar och svetten dryper från hennes panna när hon lägger på luren. Vi kramas och jag lyckas hålla mig från att vara typisk svensk och komma med en massa bra kommentarer. Vi börjar äta av den kalla maten men det smakar oss inte.

Vi tittar på filmen och när den nästan är färdig, just när han springer upp till WC så stannar DVD maskinen. Det som Susanne så väl behövt blev inte av. Hon får det inte ur sig. Jag bestämmer mig för att om jag träffar Johan Stranne på Sjukhuset skall jag prata med honom om att Susanne behöver hjälp. Susanne tar med sig disketten hem och ser färdigt den där.

Vi ringer till sjukhuset innan vi går och lägger oss och får veta att läkarna tagit beslutet att söva ner Björn så att han får lite lugn och ro, just nu behöver han vila. På något vis känns det tryggt mitt i all detta kaos. Där i hans nersövdhet kan inget göra honom illa och jag går till sängs med en viss harmoni i mitt sinne.

Jag brukar nästan alltid be, Gud som haver barnen kär, när jag har lagt mig och i slutet så brukar jag be att Gud skall tittat till mina nära och kära. Om jag just då vet om någon som har det svårt så lägger jag till den personen. Jag har ett speciellt ämne för våra barnbarn och slutligen ber jag Honom att hålla alla i sin hand och omsluta dom på alla sidor.

I natt kom den farbrorn till mig som körde på Björn. Jag såg honom inte utan hans ande fanns där. Jag bad därför Gud att förlåta honom för vad han gjort och att Gud skulle lägga all sin kraft på att hela Björn. Jag kände samma känsla som när Gud kom till mig i husvagnen när tidningarna var ute efter mig då jag arbetade på Landvetter. Det är en sådan fin känsla som jag är mycket rädd om och som jag vill ta vara på. Jag vaknade och var lugn i sinnet nästa morgon.

21 juni

Min kropp vad ont jag har, vad har hänt? Jag är ju alltid stel men nu har jag ont. Stönar nog mer än vanligt och Susanne kommer in och frågar hur det står till. Jag har ont i ryggen och nacken. Böjer mig ner och ser att jag har blåmärken på låren och skrapsår på benen.

– Nu åker vi och kollar hur det är med dig, säger Susanne. Vad har Dr Hans för nummer”?

– Han är på semester svarar jag, ring Cityakuten kanske Tone arbetar kvar.

Med mycket möda kommer jag ur min säng.

Vi ringer sjukhuset för att höra hur Björn mår och Sjuksyster Lisa är mycket bekymrad. Björns tillstånd även i nersövt tillstånd har försämrats och han skall snarast ner till röntgen. Vätskan ifrån näsan hade tilltagit. Febern låg på samma alltför höga nivå och puls och blodtryck var alldeles för högt. Susanne förklarade att hon måste åka till läkaren med sin mamma som inte mådde bra och försäkrade sig

om att alla telefonnummer var riktiga. Vi skulle höra av oss så fort vi varit på Cityakuten och komma direkt upp till Björn. Lisa lovade att ringa om något skulle tillstöta.

I hallen låg GP och Emma o Johan hade också lagt in gårdagens tidning. Jag började med den och hittade artikeln. Ing-Britt hade skrivit med penna att artikeln handlade om Björn och att Agneta kommer att höra av sig senare. Känner när jag läser texten hur gråten kommer och jag börjar storgråta, detta handlade om Björn och mig. Nu läste jag att föraren av bilen blivit av med körkortet på plats. Jag kom ju ihåg att poliserna varit ganska arga när dom fick klart för sig hur olyckan gått till. Det hade blivit så, kunde man verkligen göra så, tänkte jag när jag läste.

När vi hade ätit frukost satte vi oss i bilen och körde ned till Cityakuten. Där tog det tog tid. Det blev något fel på utrustningen, tror det var något elfel. Vädret var ju rent tropiskt och i går kväll hade det åskat. Ja temperaturen hade legat på ca 30 grader varje dag en hel vecka. Undra hur länge det skulle hålla i sig?

Efter mycket om och men och en väldigt irriterad dotter blev jag till slut röntgad och det visade sig att jag inte hade några skelettskador. Så skönt, jag var bara mörbultad. Vi åt innan vi gick upp till Björn och min fantastiska ekonomiska dotter hade konstaterat att det fanns ett bonuskort hos Cafeterian, som numera stämplades vid varje måltid. Jag älskar verkligen henne. När vi kom upp till CIVA var Björn på röntgen och vi fick sitta i det lilla rummet och vänta.

Där inne satt en av personerna från helgen. En kvinna som kom från något asiatiskt land och en ung svensk man. Vi hälsade och var väldigt svenska så vi talade inte med varandra. Sedan kom en kvinna till, hon var väldigt smal och hade långt vackert hår. Vad jag förstod så hade dom andra träffats tidigare för dom frågade, "Hur mår din man" och "Hur mår din man då"? Hon med det vackra håret var från norrland det hördes på dialekten.

Plötsligt ringer en mobiltelefon och den asiatiska kvinnan tar upp en mobil och svarar. Då tar min dotter fram stora garden med riddarutrustning och allt och höjer sig i stolen och säger med mycket myndig ton.

– Vet du inte om att man inte får ha på mobiltelefoner här inne? Här finns människor som har elektronisk utrustning på sig med fara för deras liv.

Kvinnan tittar oförstående och säger.

– Här inne gör det väl inget. Var enda läkare här använder sin mobil och min man är så sjuk att jag måste stå i kontakt med våra anhöriga.

Kvinnans manliga sällskap försäkrar att han sett andra som använt telefonen.

Då dyker ytterligare en kvinna upp. Nu finns det inga stolar kvar, ingen reser sig och varför då? Hon är inte äldst tänker jag. Det är jag. Kvinnan som kom sist börjar prata med de andra och frågar också hur alla mår. Norrländskan säger att hennes make fallit i koma och den asiatiska kvinnan berättar att maken klarat natten och att läkarna var förhoppningsfulla. Maken tänkte jag samtidigt som den sista kvinnan som kommit in talade med brytning och sa att hennes man troligen skulle bli förflyttad till Stockholm för han behövde inte längre vården på Sahlgrenska. Men hon skulle allt se till att det inte blev så. Jag som trodde att det var deras mamma.

Då kommer en sköterska från Björns rum och ber oss komma in. Läkarna hade fått besked från röntgen att det inte fanns några synliga sprickor i huvudet. Gud ge mig styrka, vad kommer då vätskan ifrån? Jag ställde inte frågan utan nöjde mig med att inget var trasigt, just nu orkade jag inte ta in mer information som inte hade belägg. Beslutet var att under morgondagen ta ställning till att totalt söva ner Björn och sätta in en respirator. Nu kom min fråga,

– Vad betyder det?

– Det kommer att ta lång tid och Björn behöver hjälp med att andas.

Jag vände mig om och tittade upp på snarkapparaten och började gråta för vilken gång vet jag inte. Björn började röra på sig och jag beslutade mig för att inte gå dit. Vi åkte hem till Susanne.

När vi tog hissen ner till entréplanet och jag såg den långa gången framför mig ut till parkeringsplatsen tänkte jag. Jag orkar inte gå ända dit ut, då möter vi den blonda kvinnan som jobbade på Televerket ihop med Rolf och som bodde ute på Hällsvik och som badade på samma berg som vi med sin lika blonda syster. Susanne tar mig under armen, vi hälsar och går rakt fram. Min räddning annars hade jag svimmat.

Vi kommer hem till Partille och barnen är såååå lyckliga. Dom kramar sin mamma och rösterna blir väldigt höga, men vad gör det just nu. Jag försöker att inte visa att jag är ledsen och torkar snabbt bort mina tårar och känner en sådan stor härlig mormorskänsla när jag sätter mig på golvet och vi faller i en enda stor hög och bara skrattar. Flickorna tar på mig och efter en stund säger Alexandra,

– E mofa?

Victoria stannar upp och plötsligt säger hon:

– På sjukhuset, och alla skrattar igen.

Susanne lagar mat och Mats bestämmer sig för att gå ut med Alfons. Stämningen var på något sätt tung.

Efter maten sätter vi oss i soffan och Mats frågar hur det är med Björn. Jag berättar hur läget är och får till svar att han talat med sin vän Johan Stranne som är läkare på Sahlgrenska och han hade kollat upp journalen. Hans bedömning var att det såg rätt bra ut och att det nog skulle gå vägen. Så vi skulle inte behöva vara oroliga. Jag bestämde mig för att inte gå i svaromål efter att ha tittat i smyg på min dotter. Gosade lite med barnen och sa inget mer.

Alfons hoppade och skällde, bet i saker och kissade på den blå mattan under bordet i vardagsrummet. Susanne blir lite irriterad och höjer nog rösten en aning och Mats blir arg och säger,

– Ja, dom här senaste dagarna som jag har varit tvungen att ta hand om barnen ensam har spolierat allt jag lärt Alfons.

En fullständig tystnad uppstår. Tusen tankar far genom mitt huvud och jag reser mig upp och vänder mig till Susanne och frågar om jag skall sova i Victorias säng? Susanne nickar och jag ser att hon är nära att börja gråta. Gud förlåt mig men det är inga fina tankar jag har om Mats just nu. Säkert finns det en förklaring till hans beteende som jag just nu inte förstår.

Jag tar med mig barnen upp på andra våningen och frågar om dom vill bada? Ja med våran mamma svarar de i kör. Mats väljer att tittat på TV med något i ett högt glas, jag bäddar och efter bad så läser jag många sagor för våra flickor. Susanne kommer in och hämtar Alexandra. Hon klappar mig och jag kysser hennes hand och viskar att,

– Pappa och jag älskar dig och flickorna. Vi kommer att reda ut detta. Försök nu att sova.

Victoria sover inte riktigt utan kryper tätt, tätt intill mig och vill att jag skall hålla om henne. Inom en minut sover hon. När jag vet att Victoria sover helt och Susanne håller på att borsta tänderna så går jag upp och vi bestämmer att skicka ut ett mail.

Mailet skickat kl 23;17:22 (finns sparat)

Hej alla goa vänner!

Tack för all omtanke, det behövs. Björn ligger fortfarande i respiratorn och är från i går kväll helt nersövd eftersom han har så svåra smärtor. I dag har läkarna skiktröntgat honom eftersom de trodde att det fanns en spricka i huvudet.

Det har varit en fasansfull dag innan vi i kväll 18.30 fick beskedet att huvudet är oskadat. Vid röntgen upptäcktes dock flera skador i bäckenet och i knät. Vad som känns bra är att cirkulationen till foten går åt rätt håll. I morgon bitti kommer läkarna att ta beslut om att starta de operationer som skall göras.

Vår dotter och jag är hos Björn så mycket vi kan och vi hoppas att ni förstår att vi inte kan ringa tillbaka till er alla som vill detta. Vi kommer så ofta det går att skicka ut mail om hur allt fortgår.

Än en gång tack för allt stöd

Agneta

**Jag ber er alla att respektera att vi i huvudsak håller kontakt per mail. Det blir ohållbart för oss att ringa upp och informera alla per telefon. Vi har också fått många frågor om blommor. I nuläget får pappa inte ta emot något eftersom han vårdas på en IVA enhet. När han, så småningom, kommer till en vanlig sal kommer han med all säkerhet att uppskatta både en trevlig deckare, en motortidning eller en kort pratstund/dottern
Susanne Hydén hyden@hundraprocent.com**

Denna natt ber jag speciellt att vår herre skall ge min dotter styrka att klara av sin familj. Natten är långt gången när vi lägger oss och det hinner bli tidig morgon innan jag somnar.

När jag var nedsövd

Mellan det att jag lades i Ambulansen tills kvällen den 9 juli, då jag kördes till en sal på avdelning 13, har jag inge sammanhängande minnesbilder. Men jag har försökt återskapa en bild om hur det gått till under tiden jag var "borta".

Ambulansen körde med påslagna sirener till Sahlgrenskas akutmottagning och lämnade av mig på Ortoped CIVA, Centrala Intensivvårds Avdelningen, där jag togs om hand. Läkarteamet kollade upp min svårt sargade kropp och beslöt sig för att i första hand försöka stoppa blödningarna och att hålla mig vid liv. När det var avklarat skulle de titta över vad det gick att göra med mig.

Härifrån och fram till den 8:e eller 9:e juli betecknades mitt tillstånd som ytterst kritiskt. Under dessa tjugo dagar var jag nedsövd större delen av tiden. För att klara av smärtorna gavs jag kraftiga doser med morfin och jag har inga sammanhängande minnesbilder från den tiden. Agneta stannade natt och dag hos mig, med korta avbrott till hemmet. Även vår dotter Susanne var med och vakade.

Mina skador som betecknades "multipla högenergiskador" konstaterades vara:

- 1. Vänster fot krossad. (tåben – ossa digitorum, mellanfotsben – ossa metatarsi, foxtrotben – ossa tarsi).*
- 2. Vänster underben krossat (skenben – tibia, vadben – fibula).*
- 3. Vänster knä söndervridet. (knäskål – patella)*
- 4. I bäckenpartiet var vänster fjäril med ledskålen krossad, men höftkulan var hel. (bäcken – os coxae)*
- 5. Flera revben på bröstkorgens vänstra sida knäckta. (revben – costae).*
- 6. Kraftiga mjukdelsskador med inre blödningar, på kroppens vänstra sida, från bröstkorgen och ned till hälen.*
- 7. Hjärnskakning.*

Ett synnerligen kompetent läkarteam började med att till en början försöka hålla mig vid liv. Man stoppade blödningarna och gav mig åtskilliga påsar blod. En omfattande operation genomfördes den 1:a juli varvid Hoffmanställningar skruvades fast i bäckenet och nederdelen av benet samt foten, för att fixera de krossade skelettdelarna. De enda skadorna som inte åtgärdades initialt, var vadben, revbenen och knät. Jag kopplades till en respirator via två slangar som stacks in genom ett hål som öppnades under adamsäpplet och ner i bronkerna.

Agneta har berättat att som mest hade jag arton slangar in i kroppen, kopplade till alltifrån urinkateter till dropp, respirator och andra livsuppehållande funktioner. När jag efter några dagar fick lunginflammation och läget ytterligare förvärrades, bad Agneta läkarna att:

– "Om ni ser att han inte klarar sig vill jag att ni drar ur alla slangar och tar bort alla metallställningar, så att jag kan ligga intill honom när han dör".

Hon meddelade också att vi var anmälda som organdonatorer om det fanns något dom kunde använda. Dessbättre blev det ju inte så att jag dog, utan klarade den krisen. Jag hade väl en del kvar att uträtta här på jorden.

Tiden mellan den 18 juni och 9 juli har jag inga större minnesbilder av, bara små fragment. Dock hade jag tidvis oerhörda mardrömmar i samband med att jag sövdes ned. Verklighetstrogna drömmar som återkom och kopplades samman. För att så småningom forma sig till en skräckinjagande realitet som jag inte kunde freda mig från. Drömmarna vävde ihop fantastiska hemska och fruktansvärda saker med min vardagliga verklighet och gjorde det på så sätt omöjligt att utskilja dem från den riktiga verkligheten.

Vad hände?

Vad hände egentligen den 18 juni 2005. Förutom att en dålig bilförare körde på mig och stympade min kropp, så slogs mitt framtida liv helt i spillror. Från att fram till ögonblicket före olyckan ha varit en glad och sorglös människa som nått livets zenit, så blev jag på någon mikrosekund, helt utan egen förskyllan, ett svårt lemlästat vårdobjekt. Oförmögen att klara mig själv och med svåra smärtor dygnet runt.

Att jag under de första veckorna hade oerhört små överlevnadschanser hade jag själv inte så stora problem med. Jag var ju djupt nedsövd och starkt smärtlindrad. Tid och rum var i det läget helt egalt. De korta stunder som dom minskade på morfinet och lät mig återfå en högre grad av medvetande, var inte tillräckliga för att jag skulle kunna bilda mig några riktiga uppfattningar eller intryck. Jag kunde inte skilja dag från

natt, eller visste att det blev nya dagar. Utan allt flöt samman i något slags tidlöst rum, som inte gick ett påverka.

Däremot var det enorma påfrestningar på mina närmaste. Agneta och Sussan lade många timmar vid min sida, utan att jag var förmögen att kommunicera med dem eller ens medveten om att de var där. Under alla timmar jag låg på operationsbordet och läkarna inte kunde sia om utgången, satt dom utanför och väntade. Hela deras liv snurrade runt mig och huruvida jag skulle rida ut stormen eller inte. Ingen av dem varken sov eller åt riktigt och ovissheten slet hårt på dem. Min syster och Agnetas väninna Ing-Britt engagerade sig också mycket. Utan dem hade kanske inte Agneta och Sussan rätt ut saken så bra som de ändå har gjort.

När jag sedan, efter det att den värsta krisen var över, väcktes till eget medvetande igen och hamnade på en vårdavdelning, fick jag lära mig ett helt nytt sätt att leva. För det första så hade jag svåra smärtor dygnet runt och läkarna försåg mig med starka smärtstillande preparat. Under de första fem - sex veckorna hade jag en nål instucken i ryggmärgen, som jag fick smärtstillande och bedövning igenom. Sedan genomgick jag olika operationer nästan varenda vecka och dessemellan skulle jag röntgas, plåstras om och undersökas.

Efterhand kom jag underfund med hur allvarligt skadad jag var och började fråga läkarna vilka chanser som jag hade att bli återställd. Jag fick reda på att jag, med mina skador sammantagna, var en av de svårast skadade patienterna på sjukhuset. Men att det just för tillfället inte var några större risker för mitt liv. Under de två första månaderna var dom osäkra på om mitt vänstra underben gick att rädda eller inte, men i takt med att de olika operationerna föll ut med bra resultat, ökade hoppet. Men hela tiden intalade man mig att om det inte gick så bra, så fanns det numera väldigt bra proteser och att det gick rätt bra att leva med ett sådant handikapp också. Många berättade också om patienter de kände, som väldigt fort lärt sig att gå med protes.

Och jag skulle ju vara glad, som hade klarat huvudet och ryggen. Hade "Murphys lag" fått utrymme att gälla (Lagen om alltings jävlighet), hade jag suttit förlamad eller hjärnskadad. Och varit obotligt handikappad på det absolut värsta sättet. Men mina skador var ju fysiska och möjliga att läka, även om det skulle ta rätt lång tid.

Patientrollen

Att med eller mot sin vilja bli inlagd på sjukhus, innebär att man tvingas att ge upp alla egna tankar på hur man trivs och vill leva sitt liv. Vilka vanor och bekvämligheter man är van vid, eller vilka speciella behov som man har. Som patient måste man helt avhända sig sitt privatliv och kravlöst underkasta sig systemet och personalens omsorg. En sak som till en början inte betydde något, eftersom jag var så svårt skadad och i det läget inte hade några anspråk alls på livet. Efterhand blev det dock allt svårare att finna sig i det. Den enda egna styrfunktionen man ges är liten röd strömbrytare hängande i en sladd placerad så att den alltid är i din omedelbara närhet. På den strömbrytaren skall man trycka när man har en fråga eller ett behov kallar.

Jag kan tänka mig att interner, som avtjänar ett långvarigt straff på ett fängelse, känner sig ungefär likadant som en sjukhuspatient, underställd en längre vårdperiod. Cellen, larmet, rutinerna och oförmågan att bestämma över något själv. Även om de fysiskt mår bra, kan röra sig och slipper smärta. Att benämnas intern 05 -128 Olle eller patient 10 -1 Björn är ju inte någon stor skillnad. Man är någons "arbetsuppgift" i ett jobb man har betalt för, integritet och respekt är visserligen honnörsord inom sjukvården, men det ges inte alltid tid att förvissa sig om att patienten uppfattar det.

För att slippa att bara bli 10 -1 jobbade jag hårt på att profilera mig själv. Jag pratade ofta och gärna med all personal och försökte vara trevlig. Var det inte absolut tvunget undvek jag att trycka på den lilla röda strömbrytaren och därmed påkalla personalens uppmärksamhet. Jag levde mitt eget liv i sjukhussängen och försökte klara så mycket som möjligt själv. Trots detta så växte det upp en obehaglig känsla av att man bara var till besvär och alltid störde personalen, vid de tillfällen när man inte klarade mer utan verkligen behövde hjälp.

Men det hemska är att man börjar att stegvis acceptera sin situation och bryr sig inte. I takt med att månad läggs till månad blir man som patient allt mer hospitaliserad (institutionaliserad) och fungerar efter ett tag som ett påverkanslös kolli i ett stort komplicerat bagagehanterings maskineri. Allt som sker, sker efter ett schema och oaktat vad man själv tycker. Den mesta tiden tillbringas man i sängen och där är variationsrikedomen inte speciellt stor. Man tittar på teve (kanal 1,2 och 4) och upptäcker att programmen består av gamla reprisar och sorgliga nyheter.

Besökare har med sig korsordstidningar och snabbt kommer man underfund med att de datakonstruerade korsorden har för mycket likheter. De blir allt lättare att lösa och därmed tråkiga. Deckare och andra böcker avverkas i rask takt, innan det också blir tråkigt. Jag har förmånen att skriva en hel del och kan därför slå ihjäl en hel del tid, med en dator. Så länge fantasin räcker kan jag skriva och därmed hålla den allra värsta tristessen på avstånd. Men i övrigt finns det ingen plats för ett konstruktivt och tillfredställande liv.

I massmedia talas det alltid om hur eftersatt den svenska sjukvården är på resurser, men det märks i alla fall inte när man är inlagd på sjukhus. Det märktes ingen snålhet med varken läkemedel, sjukvårdsmateriel eller mat. All service fungerar perfekt. De som har sjukgymnastik eller hjälpmedel att göra, är både duktiga och professionella.

Bland dem som har hand om själva vården finns det nästan alltid tillräckligt med bra folk och enligt mitt förmenande så uppehåller dom mer ett kall än ett arbete. Det är som regel underbara människor och enastående humanister som sköter om sina patienter på ett fenomenalt sätt. Men mitt i all denna kompakta omvårdnad så trycks den egna självkänslan undan mer och mer. Man kläds av och på, rationellt och snabbt. Hygienen sköts och man matas med medikament, utan att fatta vad det är man stoppar i sig. Det privata minimeras till något enstaka klädesplagg eller en liten prydnadssak, som någon besökare kommer med.

Efter några veckor har man nått det stadie att personalen känner en och man själv känner deras namn. Samtidigt som vården sker, kan man utbyta lite åsikter eller berätta något från privatlivet. De personer som man oftast har som skötare, får en personlighet och börjar ta plats i ens liv, vare sig man eftersträvar det eller inte. Man får en djup relation till dem och deras betydelse blir avgörande för tillfrisknandet.

För att inte skapa en svåröverskådlig och oändligt lista på personer som betytt mycket för mig under min långa rehabilitering, så har mina Läkare, Sjuksköterskor och Undersköterskor, satt outplånliga intryck på mig. Och deras personer har haft en stor påverkan på att utvecklingen blev så bra som den blev.

Anhörigkapitalet och dyrbara vänner.

Min hustru Agneta och vår dotter Sussan är, förutom barnbarnen de personer som naturligtvis står mig närmast. En olycka av det slag som jag råkade ut för, ställer helt plötsligt fruktansvärt stora krav på dem. Att ha en kär anhörig som ett paket på ett sjukhus är i sig en våldsamt belastning bara det. Man känner att man måste vara där,

hjälpa till med det man kan och samtidigt försöka underlätta tillvaron för den anhörige under tillfrisknandet.

Att ha en anhörig som har så svåra skador så att den kanske inte rider ut stormen, måste vara en fasa som ingen kan förstå. Initialt under den mest kritiska tiden, när jag låg med respiratorns slangar nedstuckna genom ett hål under struphuvudet, måste situationen ha varit i det närmaste outhärdligt för i första hand Agneta och Sussan.

Jag hade förutom respiratorns slangar, ett otal andra droppslangar med venflon (en plastventil som sticks genom huden) och sonder för flytande föda genom näsan. Veta att läkarna gör allt för att operationerna skall resultera i en förbättring, men själv inte kunna påverka det. Få olika och ofta svävande besked om hur kritiskt tillståndet egentligen är. Hur mår han, hur går det och hur lång tid tar det. Och dessutom svara på alla frågor som ställs från vänner och släktingar.

Min älskade syster Ann involverades tidigt och Agnetas väninna Ing-Britt gjorde en fantastisk insats, genom att agera medmänniska och vara till hands. Hjälpen som inte nog går att värdera, men som så här i efterhand syns betyda oerhört mycket.

Sussan hade samtidigt sin familj att ta hand om, men tillbringade ändå mycket tid tillsammans med Agneta på sjukhuset. Eftersom det var osäkert hur länge jag skulle klara av att uppehålla livet, så ville dom inte vara någon annan stans om och när det i så fall skedde.

Sjukhuset hjälpte dem att komma i kontakt med en kurator, för att ha någon att tala med och kanske få någon slags debriefing och kanske ha en möjlighet att gå vidare. Då jag kom upp på en sal kunde Sussan släppa lite och Agneta kunde också tillbringa nätterna hemma i sängen, utan att vara orolig för att det skulle ringa och någon kalla ned henne till sjukhuset igen. Dock blev hennes nattsömn inte bra, utan hon slets snabbt ned både psykiskt och fysiskt.

När mitt kritiska skede var över och ingen behövde vara orolig för att jag skulle dö, byttes den omedelbara oron ut mot ett onaturligt umgänge på sjukhuset. För att göra vistelsen så behaglig som det rimligen gick, försökte de skapa en miljö runt mig som var trivsam. Agneta satte upp alla kort och bilder jag fick och Sussan bidrog med foto på flickorna och tavlor hon målat.

För att få ut information till vänner och bekanta skapade de ett mailsystem och varje gång det fanns något nytt att meddela skickade de ut ett nytt mail. Svaren visade att det var ett bra och uppskattat system. Jag kunde både aktivt behålla mina gamla vänner och också slippa att bli bortglömd.

Självkänslan

En sjukhusvistelse av den omfattningen som jag hade tvingades genomgå, tär oerhört på den egna självkänslan. Med den typen av skador som jag drabbades av, hade jag inte en möjlighet att sköta mig själv, varken med hygien eller vardagliga praktiska ting. De första veckorna låg jag bara stilla i sjukhussängen och kunde inte röra mig nämnvärt. Muskulaturen tynade sakta bort och all kroppens energi gick åt att försöka läka alla skadorna. En kateter var instucken i urinröret och ansluten till en halvliterspåse, som tömdes rutinmässigt. Avföringen skulle ske på ett runt, högt bäcken och att göra mig ren efteråt, krävdes det två sjuksystrar. För att komma åt tyckte dom sig tvungna att rulla över mig på min friska högra sida och måste då ta i den vänstra och trasiga höften. Detta gjorde så ont, så att jag nästan grät vid varje tillfälle och också påtalade smärtan. "- Sjåpa dig inte", blev alltid svaret. "Det här går fort".

Men att jag hade oerhörda smärtor i flera timmar efteråt, förstod dom inte. Jag var ju försedd med ryggmärgsbedövning och då skulle jag inte ha ont. Följden av detta blev att jag slutade äta och behövde därmed inte ligga på bäcken och genomlida den tortyren. Bra lösning, tyckte jag de första dagarna. Men när det gått drygt en vecka, fick jag ont i magen.

Genast noterade systrarna min belägenhet, men jag lyckades utverka att Agneta den 16 juli fick komma och ta hand om proceduren. Det tog henne över tre timmar samt fem eller sex tuber Microlax (ett flytande laxermedel på tub med en liten pip på), att plocka ur mig all förhårdnad avföring och få igång tarmsystemet. Sedan skötte hon om mig varje dag tills hon, Sussan och flickorna åkte till Kreta på en veckas semester.

Andra saker som verkligen slår ned självkänslan är när man blir klar över den egna psykiska och fysiska oförmågan. I början när jag låg på sal 9, försökte jag läsa en och annan tidning och lösa lite korsord. Vanligen har jag rätt lätt för att lösa korsord, men nu hade jag plötsligt svårigheter att fixera. Jag såg jag inte texten riktigt eller vad rutorna var. Agneta såg mitt dilemma och lade korsordstidningar åt sidan.

Jag försökte läsa böcker, men fattade inte vad jag läste. När jag måste läsa samma stycke flera gånger, utan att därför förstå vad det stod i dem, gjorde mig ofta både arg och lessen. Men även det hade jag svårt att engagera mig i. Det var problem att samla tankarna och jag brydde mig inte. Dagarna tilläts bara gå och lämnade inga minnen. De olika sjuksystrarna var det enda som skilde dagarna åt. Medpatienter kom och gick, tyst och anonymt utan att lämna några spår efter sig. En och annan sänggranne lämnade sitt telefonnummer när han åkte hem, men efter någon dag hade det försvunnit. De smärtstillande medicinerna hjälpte också till att ge mig en bra sömn, vilket till stor del underlättade att behålla dygnsrytmen.

I takt med att den starka medicineringen trappades ned, förbättrades mitt mentala status och förmågan att tänka och läsa kom sakta tillbaka. Jag kunde titta på ett teveprogram och ha behållning av det. Rutorna i korsorden slutade att flyta omkring och läsning blev en behaglig tidsutfyllnad.

En annan sak som är ödesdiger för självkänslan är när man blir klar över sin egen oförmåga att göra de enklaste av sysslor. När jag tappar mina glasögon, en penna eller vad det nu kan vara, måste jag be om hjälp. Att inte kunna rätta till lakanet eller ta av sig en strumpa är oerhört deprimerande och ser till att självkänslan inte växer till sig.

I takt med att månad läggs till månad upptäcker man också att ens egna prioritering sjunker. I början kunde jag knappast vrida huvudet i sängen, innan det var någon där och frågade vad det var. Efter några månader kunde man ligga en halv dag, utan att någon spontant tittade in.

Eftersom jag hade det vänstra benet lagt i en vagga, när jag satt i rullstolen, så fanns det bara ett par platser i matsalen som jag kunde sitta på. Tvärslån på de flesta borden var för låg, så jag kom inte intill skivan. Till en början var det viktigt för systrarna att jag fick den platsen och de donade alltid så att det gick. Men sedan blev det allt mindre intressant och systrarna slutade engagera sig i saken. Känslan av att "ingen brydde sig" var då nära. Vid flera måltider lät jag bli att äta eftersom platsen där jag kunde sitta, ibland var upptagen i flera timmar. Inte sällan av någon medpatient, som lika gärna kunde suttit någon annan stans. Vid de tillfällen då Agneta såg detta reagerade hon alltid och tyckte att jag provocerade. Men min

uppfattning var att någon borde komma ihåg att jag inte kunde sitta på någon annan plats, eftersom det var det enda bordet där benet gick under.

Erfarenheter

Min långa vistelse på sjukhus, har gett mig massor av erfarenhet. Jag har träffat mängder av nytt folk, både personal och patienter. Personalen har till övervägande delen varit mycket bra och trots ett krävande jobb har de flesta alltid haft tid för ett vänligt ord eller en lätt beröring.

Medpatienterna däremot har väl inte alltid varit en så upplyftande bekantskap. Jag ligger på en avdelning för "Geriatrisk och Rehabilitering". Geriatrik betyder "läran om sjukdomar hos äldre" och här hamnade jag för att jag fyllt 65 år. Men medelåldern på mina medpatienter ligger närmare 90 än 65 och sjukdomarna de har gör att de flesta inte är rörliga eller kommunicerbara. Vilket innebär att jag med min krossade vänstersida, gentemot dem har rörlighet som en gymnast. Att jag dessutom kan tala, läsa och skriva, innebär att jag är en rätt ovanlig patient.

När jag legat på avdelning 232 i någon månad kom nattpersonalen in till mig en kväll, innan jag somnat. Dom berättade att dom varit oroliga när jag kom dit och dom skulle sköta om mig. Men när jag sedan vecka in och vecka ut somnade vid halv tiotiden och sov ända tills morgonen, blev dom nyfikna. Genom dagpersonalen hade dom hört att jag var kommunikativ och då ville dom gärna lära känna mig. Men med undantag av något tillfälle, somnade jag alltid tidigt. Så hos dem har jag säkert inte gett något speciellt intryck.

Undersköterskorna, de som har den direkta vårdande kontakten, är som regel underbara människor. Efter några dagar har man tolkat vilka roller de spelar på jobbet och när man fått håll på den, så hittar man ofta varma, vanliga människor därunder. Samma sak är det med sjuksköterskorna. De har visserligen en mycket mer administrativ roll, men de flesta har ändå tid för ett vänligt ord eller lite extra "bry" sig.

Vad det gäller läkarna, har jag haft en osedvanlig tur. När jag togs in på akuten, var några av landets bästa ortopedier i tjänst. Detta räddade förmodligen mitt liv. Förutom detta, så såg de en utmaning i mina skador och bestämde sig för att lägga tid på dem. Detta räddade förmodligen mina lemmar. Killar med överläkartjänster som med liv och lust gick in för att reparera mig. Hur mycket yrkesutmaning gentemot humanitet det var, det vet jag inte. Men dom fick mig att fungera igen. De två läkarna som fick hand om mig på avdelningen var också fantastiska människor. Tvärt emot vad man alltid hört om läkare, så ägnade dessa mig en hel del tid på att få mig motiverad och förstå.

Mina arbetsterapeuter och sjukgymnaster har också varit fina människor och duktiga yrkesfolk. Min arbetsterapeut lade ned massor av energi för att skaffa fram alla de hjälpmedel som det visade sig att jag skulle behöva. Hon var innovativ och hjälpsam, vilket gjorde att jag aldrig behövde vänta på något.

Min slutliga sjukgymnast, var en sagolik pärla. Hon fick mig motiverad och lyckades mot alla odds sporra mig till framsteg. De övningar som med en tidigare gymnast, varit obehagliga och svåra, fick hon mig att övervinna och även avancera i. Utan hennes insatser hade jag aldrig haft en möjlighet att komma tillbaka, eller ens bli rörlig.

Sammantaget har min sjukhusvistelse, så här långt, gett mig ovärderliga, om än oönskade erfarenheter. Bland annat kännedom hur man kommer tillbaka efter så omfattande skador som jag fick. När mina vänner frågar, hur många gånger jag kan

Iura döden, kan jag le och svara: - Så många gånger som Gud och sjukvården tillåter.

Dagboksanteckningar

- Den 8:e juli plockades respiratorn bort och mitt tillstånd bedömdes som lite stabilare. Dagen efter flyttades jag upp på avdelning 13 sal 9 för att den 11:e flyttas till sal 3. Jag har inga minnesbilder av flyttningarna eller transporten, men vet att sal 9 hade fyra sängar och sal 3 hade två. På sal 3 låg jag tillsammans med en patient som heter Johan och som brutit lårbenet.
Under tiden som jag låg på CIVA hade jag avverkat åtskilliga timmar nersövd och liggande på operationsbordet. Läkarna hade till en början koncentrerat sig på att försöka hålla mig vid liv, stoppa alla blödningar och när detta var klart, börja reparera min sargade kropp. Först spände de ihop bäckenbenet med en så kallad "Hoffmanfixering" som satt bultad i skelettet och började sedan reparationen. Höftkulan hade sågats bort, för att inte slå i det skadade bäckenpartiet. Ett antal plåtar och spikar formade om den skadade delen av bäckenet. Kulan tillsammans med en del andra benflisor maldes ner till en pasta, med vilken man sedan spacklade upp det skadade partiet. Eftersom pastan var levande material och taget från min egen kropp, fortsatte det att växa och bilda nytt ben. Sedan syddes den 45 cm långa operationsöppningen igen.
Därefter försökte man få ordning på foten någotsånär. Knät och låret brydde man sig inte om för tillfället, eftersom se skadorna inte skulle påverka mitt allmäntillstånd.
Flera kompisar passade på att besöka mig på sjukhuset och bröt dagarnas tristess. Men till en början var jag förmodligen inte speciellt trevlig att hälsa på. Drogad, i-hopskruvad och bandagerad, liggande i sängen, jag har säkert visat upp mig på trevligare sätt.
- Den 13 juli kördes jag ner på operation igen. Narkosläkarna och systrarna kände igen mig och tyckte jag återhämtade mig bra. Jag sövdes medelst en spruta i min venflon i armen. Inga mardrömmar under sövningen. När jag vaknade var foten ihoplappad med en massa spik och i alla tårna hade man drivit in decimeterlånga ståltrådar, för att fixera alla de små benen.
- Den 15 juli hjälptes jag upp i en rullstol av tre sköterskor och Agneta körde ut mig så att jag kunde se solen och himmelen. Jag klarade av att sitta upp i något under en timma, innan mitt skadade bäckenben sade ifrån och jag fick ont. Senare på eftermiddagen kom Alex på besök och vi satt och snackade i över en timma.
- Den 17 juli. Från den 6 – 7:e hade jag inte ätit någonting alls. Anledningen var att varje gång som jag behövde ligga på bäcken (käril för fasta naturbehov), så rullade sjuksystrarna över mig på sidan efteråt, för att tvätta mig ren. Detta orsakade fruktansvärda smärtor och det hjälpte inte att de alltid levererade ett hurtfriskt:
" - Det här går fort, sjåpa dig inte nu".
Efter varje sådan övning hade jag fruktansvärt ont i hela bäckenpartiet i ett par timmar. Den 16:e var jag så hård och uppspänd i magen, att jag inte

klarade av det längre, utan måste tömma tarmen. Agneta trädde då in och plockade avföring ur mig, i form av små kulformade hårde klumpar. Med hjälp av ett smörjande laxermedel tog detta dryga tre timmar. I samband med denna manövern utarbetade vi tillsammans med en sjuksyster ett system, där jag kördes in i ett speciellt rum och Agneta kunde sköta om mig.

- Fram till den 19:e tränade jag på att kunna sätta mig upp. Jag fick också hjälp att stå, med hjälp av ett "gåbord". Agneta och tre systrar fick hjälpa till. Jag fick mig tilldelad en anpassad rullstol och kunde med hjälp av den följa med Agneta ner i källaren och köpa en tidning ibland. Urinkatetern togs bort och jag hade bara försumbara problem innan jag själv kontrollerade min urin. Jag hade fortfarande problem med "trackhålet" under struphuvudet. Det var rött och vill inte läka riktigt. Rekommenderas att fortfarande ha kompress på.
- Den 20 juli opererades jag igen. Man hyvlade bort fyra stora bitar hud från mitt högra lår och transplanterades på de öppna såren på skenbenet och foten. Det transplanterade skinnet häftades fast med drygt 120 klammer. Här sövdes jag inte utan det räckte med lokalbedövning, varför jag kunde se hela operationen.
- Den 22 juli fungerade min mage åter riktigt och jag kunde sitta uppe i rullstolen under korta stunder. Agneta har gjort ordning en pärm för all dokumentation om olyckan. Vi ville ha ordning på alla papper, när det kom så långt som till rättegång och försäkringsbolag.
- Den 27 juli opererades foten igen av Dr. Abbas. Jag sövdes ned via dropp och en spruta i armen. Foten hade vridit sig 18° åt höger och detta rättades till. När jag vaknade upp bad jag en av systrarna ringa till Agneta. Då jag pratade med henne svamlade jag och sade att jag trodde att jag var på Ericsson på Kobbarnas väg. Men jag visste inte vad jag gjorde där. Jag har fram tills nu legat 54,5 timmar på operationsbordet.
- Den 29 juli konstaterades, vid röntgenundersökning, att operationen i foten inte lyckats speciellt bra. Man skall i stället försöka tvinga in den i rätt vinkel genom att försöka justera skruvarna i ställningen. Tjoppen kom på besök. Han hade varit hos sin läkare och tog sig ett par timmar, för att snacka lite.
- Den 30 juli kunde jag för första gången vifta på 3:e och 4:e tån. En rörelse som indikerar att muskler och nerver har en chans att återta kommandot över mina rörelser. Hittat en kula i vänster armhåla och Agneta blev orolig. Jag lovade henne att berätta om den för läkaren. Barna kom på besök, hela familjen och vi satt i dagrummet. Sussan hade fikabröd med sig
- Den 1 aug. klarade jag att sitta i rullstolen i en timma innan det gjorde för ont. Därefter luftades foten och benet utan bandage cirka två timmar. Såren ser ut att läka bra och den transplanterade huden verkar sitta fast. Visade läkaren kulan, när Agneta var med, men han lugnade oss.

- Den 2 aug. talat med Adv. Henrik Dellborg och han vill gärna representera mig, i den kommande rättegången och inför skadeståndskraven. Jag skall kolla upp vad som gäller i försäkringsvillkoren.
- Den 3 aug. träffat en Kurator och talat med henne. Hon var bara vikarie och vi hade inte så stort utbyte av varandra. Suttit i rullstolen och ätit. Det gick rätt bra. Petra (och Agneta) tog bort samtliga agraffer i benet och foten. Den transplanterade huden läker fint. Guno kom på besök.
- 5 aug. opererat hälen och ankeln under två timmar. De två stora groparna på fotens sidor, där växelaxeln respektive fotplattan trängt in, varade och ville inte läka riktigt. Jag sövdes på sedvanligt sätt med spruta och dropp. Är hittills opererade i 56,5 tim.
- 6 aug. suttit själv på sängen cirka 5 min utan stöd. Agneta hjälpte mig upp. Tagstället på höger lår rengjordes och lades om. Ny omlägnning om en vecka.
- 8 aug. gått 7 steg i gåstolen. Suttit i rullstolen en timma. Det gick lättare att sätta och resa sig. Tjampen kom på besök.
- 9 aug. flyttat till Mölndal avd. 233 sal 10, egen sal. Fick beskedet sent och blev lite omtumlad. Personalen och avdelningen verkar bra.
- 10 aug. GP på besök med en journalist och en fotograf för att göra en intervju med mig. De ville göra en uppföljning om sommarens trafikolyckor. Gått i gåstolen några steg. Suttit i rullstolen och ätit i matsalen.
- 11 aug. nu går det lättare att komma upp i rullstolen och att gå några steg i gåstolen. Tränar varje dag. Åker själv till matsalen och äter. Agneta masserade mig.
- 12 aug. gick med gåstolen i korridoren och det gick bra. Det går lättare att sätta mig upp nu. Åker själv till matsalen i rullstolen.
- 13 aug. Guy och Birgitta kom på besök. Sussan och flickorna var här. Flickorna tittade på när jag tvättade mig. Problem med höften när jag sitter.
- 14 aug. Lagt om tagstället. Huden mot bakdelen av låret läker rätt bra. Satt upp och åt lunch. Agneta klippte mig. Advokaten skickade fullmakter som vi skall skriva på.
- 15 aug. ringt polisen och frågat om Ulf von Holsten. Han är på semester. Klarade 15 steg i gåstolen. Det vänstra benets vad ser platt ut bakifrån. Orkar inte så mycket, utan blir andfådd men jag fick tillbaka andningen efter 10 – 15 min.
- 16 aug. Gått 17 steg. Det gick lite lättare än i går. Mår rätt bra. Agneta hos advokaten och fick med fullmakterna. Skrev under dem. Börjat fotografera utvecklingen av läkeprocessen. Blev presenterad för Sara sjukgymnast och

Lena arbetsterapeut som skall hjälpa mig med min rehabilitering. Sven Going kom på besök.

- 17 aug. gått i barren fram och tillbaka med Sara. Barren lyfte sig. Fått fler stöd till rullstolen. Lite enklare att sätta mig upp på sängkanten. Satt upp och blev tvättad. Provade att sitta i wc-stol, gick rätt bra. Polisen ringt. "Dansken" är inte förhörd än. 46an på besök.
- 18 aug. Fick en ny sjukgymnast, Annika. Hon hade skor med klack på och skulle stötta mig. Hennes assistent Eva vågade hålla mig under armen. Gick i barren två ggr. Tränar i sängen.
- 19 aug. Gick 3 ggr i barren. Suttit i wc-stolen och tvättat mig själv, underbart. Hade lite träningsvärk efter barren.
- 20 aug. 2 usk hjälpte mig upp i rullstolen, gick bra. Agneta kom först 14.10. Satt för länge i stolen så jag fick ont. Tassi och Dennis kom upp en stund. Har lite problem med att tvätta mig själv, för jag når inte fram.
- 21 aug. Går i gåstolen varje dag. Fungerar rätt hyfsat. Binder upp ondbenet. Ing-Britt och Lillvor kom på besök. Agneta tvättade mig på ryggen, jätteskönt.
- 22 aug. Tvättar mig från rullstolen varje dag och det går bra. Var ute i solen 20 minuter, skönt. Fick två nya sjukgymnaster och allt blev fel och förvirrat. Alla jag vant mig vid skall flytta till 232. Dr. Cristina Sjöberg kom och förklarade. Gick inte bra i barren, slog i foten två ggr. Efter att ha talat med Syster Gunilla beslutade Agneta och jag att flytta med in till 232. Såg på video för första gången.
- 23 aug. Talade med Sara och Lena om varför jag flyttar till 232. Dom fick varsin tavla av Sussan. Brynis kom på besök. Christina Sjöberg talade om att dom nu minskar på min smärtlindring. Visade att vänster lår är svullet så det veckar sig. Varit så ett tag nu.
- 24 aug. Andrea och jag gjorde ett skydd till stolen. Lena klädde det med svart tyg. Fidge ringde.
- 25 aug. Ökat till 78 steg i gåstolen. Var och kollade datan. Satt uppe i två tim. Låret omlagt. Packat för att flytta.
- 26 aug. Flyttat till avd 232 sal 10. Lite sämre säng men annars OK. Kört runt på nya avd. och bekantat mig med den. Sår Gunilla smort och städade foten samt tagit prov på låret. Var ute på gården och fikade med Agneta. Guno på besök.
- 27 aug. I dag klarade jag av att liggande dra upp byxorna själv. Ett bra framsteg. Var med Agneta nere vid pressbyrån, så nu vet jag geografiskt var jag är. Tomas (grannen) kom på besök. Vi beslöt att göra ordning mitt rum, så jag skulle kunna använda det. Agneta blev bjuden på mat.

- 28 aug. Blev duschad sittande. Lite obekvämt eftersom jag inte kan skreva riktigt. Fortsatt att planera mitt rum och gjort en modell, så att vi kan se hur vi vill möblera det. Jesper och Lotta på besök.
- 29 aug. Talat med Annika I om hennes attityd. Är överens. Låret ser inte bra ut. Tagit odlingsprover. Läkarna tittat på det. PO Molander en överlägsen stroppläkare som gjorde bort sig inför alla. Christer en ny jättebra läkare.
- 30 aug. Dubbelbubbe, skönt. Andrea kom med nytt ställ till stolen. Hon kontaktar en tekniker för att justera det. Agneta dålig, muskelinflammation, åkte hem tidigt.
- 31 aug. Ingen bubbe. Sår Gunilla pratat med plastkirurgen och fått nya skötselansvisningar för låret. Hanna och hon lagt om. Tekniker Kennedy fixade stolen. Lars och Tuula samt Björn Lager på besök. Agneta dålig, hemma.
- 1 sep. Gjort en veckoplanering med Sjukgymnast Annica. Skall gå 100 steg innan nästa torsdag. Skall äta uppe varje dag och ta mig ned till gymnastiken på förmiddagen. Ont hela tiden i foten med smärta kommer varje em. mellan 17.00 – 18.00 då jag ber om en tablett. Gick 145 steg på fm. och 80 steg på em. Christer bekräftade att jag har en infektion på låret. Skall på börja en stark antibiotikakur med 750 mg / 10 dgr. Var ute med Agneta och flickorna och tittade på den nytvättade bilen. Flickorna fick titta på ett skelett. Agneta och jag fixade själva att lägga mig. Tog bort kildynan i rullstolen.
- 2 sep. Christer vill att jag bara går 80% i gåstolen. Han vill inte se någon hjälte.
- 3 sep. Anne och Viktor å besök. Jag gör nya framsteg med träningen och mina rörelser varje dag. Blev dålig i magen av antibiotikan och fick filmjolk mot det. Duschad av Hanna och Sår-gunilla i gåstolen. Städat alla sår, läkningen går bra. Harriet Adamsson på besök. Billa och Hasse från Valdermarsvik kom och hälsade på.
- 4 sep. Var väldigt trött i dag. Susanne och Alexandra kom på besök. Victoria hade bråkat om kläder och fick stanna hemma. Agneta har fixat en slangklämma till det nya staget i stolen, men det måste svetsas om. Agneta hade med sig min mysoverall (känsligt). Blödde från lill och ringtån. Tog ingen onttablett.
- 5 sep. Återbesök på Sahlgrenska. Åkte med en snurrig gubbe som äger åkeriet. Han körde dåligt och borde definitivt inte få lov att köra runt i yrkesmässig trafik. Abbas var nöjd med min fot. Skall tillbaka i morgon och ta spikarna i tårna. Det fanns ingen gåstol på ortopedien. Glad över Abbas positiva besked. Gick 75 steg.
- 6 sep. Väcktes tidigt och transporterades till Sahlgrenska avd. 13. Träffade många av mina "gamla" systrar. Petra, Annelie, Ted, Lisa och Tilde. När jag kördes ned till operation, sade narkosläkaren: -"Här kommer våran kändis". Kalle opererade mig under ca. 2,5 tim. När jag vaknade var alla dom långa

och smala stiften som suttit i tårna och spikar borta liksom den nedre ringen. Christer trodde att jag kunde få lite "saknadssmärter" efteråt. Är nu opererad 59 timmar. Fåret kom på besök.

- 7 sep. Har ont efter operationen. Kennedy har fått min idé till förbättring av benstödet på rullstolen och skall fixa det. Tränade som vanligt med det gick inget vidare.
- 8 sep. Varit uppe och duschat. Christer nöjd med att jag kan röra tårna en del. Hanna lade om tagstället. Agneta, Sussan och flickorna åkte till Grekland. Cristina S inne hos mig med fyra stycken läkarkandidater.
- 9 sep. Agneta ringde från Kreta, dom har det bra. Lena A skötte om bubben. Gick 57 steg samt skrev ett träningsprogram. Fick samtal från Göran S, Anette Örserum, Johan, Ann, Janne A, Thomas B. Thomas kom med ett band. Vi har fått en ny praktikant, Matilda.
- 10 sep. Annika I har lämnat en "kontrollista" för systrarna att fylla i. Dom tycker inte om det. Gick 57 steg och satt i stolen 5 timmar. Ann besökte mig. Stjärne, Lennart L och Agneta ringde.
- 11 sep. Gick 78 steg. Ann och Uno på besök. Vädret var gott och vi satt ute och fikade i över en timma.
- 12 sep. Styrketränade i hallen. Kör handcykel, lets och triceps. Gun & Uno, Kent Åke + kompis samt Ann och Uno på besök.
- 13 sep. Tränat i hannen gått 57 steg. Börjat att planera tillsammans med Christer och Annika.
- 14 sep. Tränat. Problem med "staketet", en av benspikarna lossnar. Talat om det för Christer.
- 15 sep. Röntgat "staketdelen" av benet. Peder var med nere. Katarina och Lennart Johansson var på besök. Agneta landade 16.20 skönt att se henne igen. Smärta i benet p.g.a. att en spik lossnat. Tog ingen tablett.
- 16 sep. Deppig morgon, mådde inte bra. Christer tog hit en ortoped som konstaterade att ett par muttrar lossnat. Lånade vår skiftnyckel och drog år det igen. Humöret kom tillbaka. Att muttrarna lossnade berodde på att jag blivit rörligare och att kroppen läker och försöker stöta bort främmande föremål. Fikade ute i solen. Agneta tod med sig datorn hit och syster Ann fixade ett bord. Agneta köpte rosa skumplast som jag kan ha mellan tårna.
- 17 sep. Fam. Hydén på besök. Hanna lade om tagstället. 99% läkt och ingen infektion kvar.
- 18 sep. Ann på besök. Agneta hade med sig en H-D gymnastiksko och det känns mycket stabilare. Sätter mig upp utan hjälp. Hanna har fixat en stor

socka så jag slipper frysa om foten. SårGunilla smort och masserat foten. Har börjat skriva på Kalven igen.

- 19 sep. Annika visade ett förslag på träningsprogram. Jag och Agneta bestämde att göra ett excelark som blir lättare att följa upp. Mätte foten 33 cm (höger fot är 27 cm).
- 20 sep. Dr. Christina föreslog att vi skall dra ned på smärtmedicineringen med -10 mg. Annika tyckte träningsprogrammet var OK. Agneta var med på träningen och masserade därefter foten.
- 21 sep. Ingen ökning av smärtan på grund av minskad medicinering. Men jag har mycket känslor i foten. Agneta smorde och städade foten. Tony kom på besök.
- 22 sep. Sänker morfinet ytterligare med – 10 mg. Har börjat att ligga på kilkudde med benet, för att få svullnaden att gå ned. Tagstället omlagt. Pratad om att få permission på söndag och äta middag på Halta Lotta. Frågade Dr. Cristina om det var OK att ta en öl och fick klartecken. Agneta kollar med Lasse om dom kan bära in mig i rullstolen. Bett Sussan att hon och barnen är med på Lotta. Sussan skall köpa nya handskar som jag kan ha när jag kör rullstol.
- 23 sep. 46:an och Mera Mat kom på besök. Duschat samt suttit på wc-stolen och bubbat. Sussan lämnat handskarna som jag skall ha när jag åker i rullstolen, de fungerar jättebra. Agneta med på träningen. Inga besvär med värk på grund av den minskade medicineringen.
- 24 sep. Bubbat på nya stolen, gick bra. Tvättar mig med dusch efter bubb för första gången på 13 veckor. Testade nya kryckor och det gick bra. Deppig och irriterad över att jag inte kan klara mig själv. Det är tungt. Agneta stannade hela dagen och vi planerade inför morgondagen.
- 25 sep. Ulrika hjälpte mig på toaletten. Agneta kom tidigt och gjorde iordning mig. Klockan 10.00 kom transporten och vi åkte via Eriksberg, där vi såg Ann och Unos nya hus. Hemma mötte vi grannarna René och Bosse samt Rita och Kalle. Olof, Lasse och Uno lyfte in mig på Halta Lottas altan. Susan och Victoria kom också. Alexandra hade trilskats hemma och fick stanna. Jan kunde njuta av att få vispa en öl. Olof bjöd generöst på alla festiviteter. Efteråt tog vi en kopp kaffe och en visky uppe hos oss. Tillbaka på sjukhuset låg jag på kilkudden och Thomas kom på besök med en videofilm.
- 26 sep. Tränade i den lilla hallen. Kurs i den stora. Får problem i barren. Smärtor i ankeln för att jag sätter i foten för hårt. Agneta åkte hem tidigt för hon skulle passa barnen. Och så skulle Thomas B komma hem och titta på garderoberna. Christer kollade tagstället och vi skall fortsätta med behandlingen. Ralph kom på besök.

- 27 sep. Tränade i lilla hallen. Agneta städade och smorde foten. Pratade med praktikanter i en timma. Pratade med Christer på hans kontor under en lång stund. Agneta kollade postboxen. I dag är det 101 dagar sedan olyckan.
- 28 sep. Tränade på förmiddagen med Agneta. Åkte 12.45 till Sahlgrenska och Kalle Ekholm. Trodde att vi skulle prata om den förestående operationen, men istället så skruvade han loss spikarna i benet utan bedövning. Därefter bröt Pontus in foten från 110° till 90° vinkel och fixerades i ett gipsliknande plastfodral för att benbrottet skall vara fixerat. Sedan skall spikhålen läkas under en månad och under tiden skall jag gå på en tvåveckors penicillinkur. När han opererar benet slår han ned en märke-spik, från knät och ned. Därefter väntar bäckenoperationen. Vi träffade en dam på SU som har en "rödmyra" till salu för 15.000. Skall kontakta henne efter jul.
- 29 sep. Bytte sjukgymnasten Annika mot Victoria med tillstånd från Christer. Talat igenom saken med Annika och förklarat för henne att jag inte accepterar att hon konsekvent behandlar mig som ett barn. Gjort ny träningsplanering. Victoria har ändrat på flera väsentliga rörelser. Vårdplaneringen vill att jag skall ha permission varje helg och på sikt att jag skall kunna övernatta hemma. Ett hembesök är planerat, där hjälpmedelsbehovet för mina möjligheter att röra mig, skall bedömas. Agneta hos leddoktorn och fick flera sprutor. På kvällen kom Hising Island representerat av Rolle och besökte mig.
- 30 sep. Tränat med Victoria. Gåstolen sjönk ihop och jag var nära att falla. Christer kollade upp benet, men det var inga problem efter fallet. Sår-Gunilla och Hanna gjort iordning benet och haft det ute ur gipset. Det gick lättare än vad jag trodde. Sussan och flickorna på besök. Agneta kom senare på kvällen. Hon noterade lite blod i kalsongerna.
- 1 okt. Hade ont i benbrottet och benet svullnade under gipset. Hanna pallade upp benet på en kudde. Agneta och Victoria kom hit efter ett besök på Sjöfartsmuséet.
- 2 okt. Permission från 09.45 till 18.00. Vi lagade frukost i köket. Sedan blev vi hämtade och körda ned till Konstnärskaféet där vi mötte Ann och Uno. Tittade när Götheborg III lämnade hamnen på sin färd mot Kina.
- 3 okt. Tränat två ggr. Flyttade mig själv från rullstolen till säng och sedan tillbaka igen. Provade att gå med sula i barren och "markera" med benet i golvet. Hade ont i höften på kvällen. Alex kom på besök. Känner mig trött på grund av penicillinet. Dr. Christer skall höra efter med SU om operationstid.
- 4 okt. Hade ett bra träningspass. Det fungerar väldigt bra med Victoria. Agneta var med nere i hallen. Dr. Christer meddelar att jag skall opereras i benet den 1/11. Klarade att lägga mig själv i sängen efter kvällsmaten. Det börjar kännas bättre i humöret och jag har bestämt mig för att träna hårt, så att jag kan gå vidare. Agneta duschade mig och bytte i sängen.
- 5 okt. Agneta och jag tränade ensamma på förmiddagen och med Victoria på eftermiddagen. På planeringsmötet bestämdes att vi skall ha hembesök den

13/10 med avresa 09.30. Ulf Bengtsson kom på besök. Var på ortopeden och klippte i gipset. Det klämde vid tårna och där benflisen ligger under huden. Agneta fixade ett frikort för mig.

- 6 okt. Agneta och jag tränade ensamma i hallen. Jag hade lite ont under gipset. Det skaver och sticks. Vi tog av gipset och Dr. Christer tittade på benet. Det blödde lite vid hälen. I dag tog dom bort min luftmadrass och gav mig en vanlig. Känns lite ovant, men man vänjer sig nog. 13.45 intervjuade två kandidater mig. Mia kom på besök. Hade ont i benet. Hanna hjälpte mig att lindra det.
- 7 okt. Tränat och infogat flera nya övningar. Men väntar några dagar med barren. Programmet blir tuffare för varje gång. Agneta hos läkaren, hon mår inte bra. Bjöd hela personalen på tårta.
- 8 okt. Permission mellan 10.00 och 18.00. Agneta körde ned mig till H-D Butiken så att jag fick se cykeln. Susanne och Pumpen jobbade och blev glada när dom såg mig. Fyra RDMC-killar hjälpte mig ned för backen. Det var tungt att återse cykeln. Köpte fisk på torget som vi stekte till middag. Planerade lite om hur mitt rum skall se ut framgent. Var inne på nätet och kollade mina mail.
- 9 okt. Permis mellan 10.00 och 18.00. Åt frukost hemma och åkte sedan med färdtjänsten till Sussan som bjöd på middag.
- 10 okt. Tränat och fått beröm av Victoria. Dr. Christer vill att en ortoped kollar benet och att det ev. gipsas om. Fått skavsår och vattenblåsor under det. Agneta gjorde ordning benet. Beställt garderober till mitt rum.
- 11 okt. Tränat och åkte därefter direkt ned till ortopeden för kontroll och omgipsning. Fick ett lila skal med vita flammor och H-D logga på det nya "gipset". Skall tillbaka igen på fredag klockan 8.30. Bebbä och Gunilla kom på besök. Agneta hade med sig Alexandra på eftermiddagen.
- 12 okt. Ont i benet på natten, men begärde ingen "onttablett". På morgonen åkte Andréa, Victoria och jag hem på hembesök för att utreda mina eventuella hjälpmedelsbehov. Två elever kom med spårvagn. Vi fick ramper till balkongen och bestämde att vi måste byta ut min säng. Dessutom skall jag ha en portabel wc-stol. Vi fikade och hade det trevligt. Återresa klockan 12.00. Agneta var hos Adv. Claes Dellborg och visade journalförfrågan från polisen och det var OK. Agneta köpte konsoler till databänken hos Flintapeter. Andréa visade mig en ny och smalare rullstol, som innebär att jag kan komma ut på balkongen hemma. Det behövs bara några smärre justeringar på den, för att passa.
- 13 okt. Agneta och jag tränade ensamma och det gick bra. Ralph och Alexandra kom på besök och jag fick en mc-present av henne. Guy hälsade på under eftermiddagen. Agneta hämtade hummern hos Philippa, som vi skall ha på lördag. Anne kom och hälsade på.

- 14 okt. Agneta kom tidigt och hjälpte mig ned till ortopeden. Ami och Mike klippte upp gipset och en läkare kom och inspekterade benet. Den lösa flisan har börjat röra på sig och är det som orsakar obehaget och smärtan. Gipset försågs med två fräcka flammor och monterades på igen. Tränade med Victoria och åt sittande inne på mitt rum. Vårdplanering med Dr. Christer och Victoria. Christer tror att jag är hemma innan jul, även om det skulle vara kvar några mindre justeringar i benet eller foten.
- 15 okt. Permission mellan 11.00 – 21.00. Thomas och AnnBritt var hemma och käkade hummer. Thomas hjälpte mig ut på balkongen i rullstolen via de nya ramperna och eftersom vädret var fint, kunde vi ta en drink där. Provade på att sitta i datastolen och det gick bra en halvtimme, sedan blev jag trött. Skickade ut ett mail till mina vänner och berättade hur jag mår och hur min situation utvecklar sig.
- 16 okt. Ingen bubbe. Permission mellan 10.00 – 18.00. Besvarade mail på datorn. Lagade middag tillsammans med Agneta, en bit oxfilé med champinjonsås och potatis. Victoria var på kalas och kom vid 16.00 tiden. Hanna hjälpte mig i säng.
- 17 okt. Tränade med Victoria och gick en hel del med mina kryckor. LgB och Stig kom på besök. Fick två praktikanter (Rebecka och Annika) att informera om patientrollen.
- 18 okt. Tränade med Victoria. Vid lunch kom Lojsan på besök. Hon har varit här förut, men då var jag på röntgen. På eftermiddagen kom Agneta och hade Isolde med sig. Isolde och Dr. Christer känner varandra.
- 19 okt. Deppig dag, postoperativ depression kallar Dr. Christer det. Vi hade ett långt uttömmande samtal. Fick ny vit vaselin att smörja tagstället med. Agneta kom ned till träningen. Vi ringde Advokaten och polisen, för att höra hur mitt fall utvecklas. Advokaten kommer hit den 4/11 klockan 14.00 och jag skall påminna ortopederna Kalle att skicka min journal. Polisen berättade att dansken Svein Poulsen (han som körde på mig) skall kallas till förhör. Han kommer att åtalas för "Vållande av kroppsskada". Eventuellt också för "våldsamt motstånd" eftersom han bråkade med polisen när dom skulle ta hans körkort. Dr. Christina Sjöberg kom in med fyra läkarkandidater som i över en timma pratade med mig om hur jag upplevde min situation
- Under helgen den 22 – 23 hade jag dagpermission i hemmet. På fredagen hade hjälpmedelscentralen varit hemma med en ny säng. Den gamla var för låg och gick inte att höja riktigt. Agneta och jag plockade ordning i mitt rum, efter det att grannen Thomas hade hjälpt henne att sätta upp hyllorna. På söndagen var Sussan och flickorna hemma och vi hade en jättemysig dag.
- 25 okt. Victoria hade kurs, så Agneta hjälpte mig med träningen. Jag körde stenhårt och når väldigt bra resultat även när Victoria inte är med.
- 26 okt. På morgonen åkte Agneta och jag till Sahlgrenska och Ortopeden. Vi träffade Dr. Abbas och Kalle Ekholm. Abbas var spontan som vanligt och

tyckte att vi kunde operera mig redan i morgon. Men Kalle behöll tiden 1/11. Han påpekade också att operationen inte var helt komplikationslös. Dom är oroliga för att blodförsörjningen till de skadade skelettdelarna inte fungerar riktigt. Vi fick med en remiss till Mölndal, så att de får färsk röntgenbilder att gå efter. På avd. 13 blev hela personalen jättegglada över att träffa oss och tyckte att jag såg så frisk ut.

- Den 29 oktober hade jag min första nattpermission. Förutom själva vistelsen utanför sjukhuset, så hade Agneta och jag fått en inbjudan till en årligen återkommande Viltfest, hos en mc-klubb som vi umgås med. Festen var som vanligt en välregisserad tillställning, där bastanta bikers bar mig in och ut från festlokalen. Som vingklippt kändes det oerhört bra att man inte var glömd utan att alla var glada över att jag kunde komma och verkligen visade var vänskap är. Färdtjänstchauffören var lite skärrad över att få köra till en mc-klubb och dirigeras in på gården när det var mörkt. En upplevelse som han säkerligen kommer att snacka om på fiket efteråt.